

“Kadın işçilere cesaret vermek istiyorum!”

Yazaki direnişçisi Dilek Gültekin ile direniş süreci üzerine konuştuk:

“Kendimden önce Yazaki işçileri için direniyorum. Bu sömürü tezgahı, bu çalışma koşulları son bulsun diye direniyorum. Yazaki işçileri kendilerine güvenir ve birlik olurlarsa bu

şartlardan kurtulurlar. Fabrikalarda sömürülen, tacize uğrayan ama susan kadın işçilere cesaret vermek istiyorum. Biz kadınların bunları yenecek güçte olduğunu göstermek istiyorum.

s.9

“Fiili-meşru mücadeleye devam edeceğiz!”

KHK ile ihraç edilen Eğitim Sen üyesi Yurdagül Şahin Demir’le, var olan direnişler ve geçtiğimiz günlerde yapılan KESK Genel Kurulu üzerine konuştuk.

s.11

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2017 / 27
14 Temmuz 2017 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak2.net

“Burjuva sınıf egemenliğine dayalı, milyonların sömürsü üzerinden ayakta duran kapitalist sistem yıkılmadıkça ne özgürlük, ne eşitlik, ne de toplumsal bir adaletten söz edilebilir.”

3

Baskı ve zorbalığa karşı tek çıkar yol mücadeledir!

Ufka çıkacak yol devrimci sınıf hareketi yaratma bakışı ile adımlanan fiili-meşru mücadele yoludur. Milyonlarca ayak bu yolu adımlamak için meyillidir.

8

Metal patronlarında ve Türk Metal’de 2017 telaşı

Metal işçisinin MESS-AKP-Türk Metal ittifakı karşısında 2017 sözleşmesinden kazanımla çıkması sınıflar mücadelesine yeni bir soluk kazandıracaktır.

21

Artan gericilik ve Alevi kadınlar

Dinsel gericiliğin yaşam tarzına müdahaleleri, farklı bir mezhebin mensubu olarak Alevi kadınları doğrudan etkilemektedir.

Özgürlük ve eşitlik sosyalizmde!

15 Temmuz darbe girişimi ve sonrası

s.12

Hamburg G20 zirvesi: Zirve karşıtı hareketin dersleri ve kazanımları

s.16

Özgürlük ve eşitlik sosyalizmde!

Kitlelerin adalet özlemini istismar ederek düzene bağlamak için gerçekleştirilen böylesi bir eylemde saf tutmanın, sol adına düzene taze kan taşımaktan, emekçi kitlelerin bilincini dumura uğratmaktan başkaca bir sonuç yaratmayacağı açık. Zira, tüm eşitsizliklerin ve adaletsizliklerin gerisinde toplumun sınıflara bölündüğü kapitalist sömürü düzeni yer almaktadır. Burjuva sınıf egemenliğine dayalı, milyonların sömürsü üzerinden ayakta duran bu sistem yıkılmadıkça ne özgürlük, ne eşitlik, ne de toplumsal bir adaletten söz edilebilir.

15 Temmuz darbe girişiminin yıl dönümüne yakın bir tarihte CHP tarafından başlatılan “adalet yürüyüşü” ve Maltepe mitingi, uluslararası kamuoyu ve Türkiye toplumu tarafından geniş bir ilgiye konu oldu.

İçinden geçilen süreçte CHP’yi böylesi bir çıkış gerçekleştirmeye zorlayan iki önemli etken yer alıyor. İlki, hileli referandum sonuçlarının ortaya çıkardığı toplumsal tablo. İkincisi ise, AKP iktidarının bizzat CHP üzerinden burjuva muhalefeti sindirmeye dönük devreye soktuğu baskı politikaları.

Hileli referandum sonuçları Türkiye toplumu içerisinde geniş bir kesimin AKP iktidarına ve kurmak istediği tek adam rejimine karşı büyük bir tepki olduğunu gözler önüne serdi. Dahası, tüm hile ve seçim oyunlarına rağmen ortaya çıkan sonuçlar, AKP’nin gelinen süreçte toplumsal desteğini korumakta zorlandığını da göstermiş oldu. Uzun bir süredir AKP iktidarı karşısında muhalefet krizi yaşanan düzen siyaseti açısından bu durum önemli bir handikap, dahası ciddi bir tehlike olarak öne çıkıyordu. Zira, söz konusu olan Türkiye toplumunun geniş ve dinamik bir kesiminin denetim altına alınması, düzen siyasetine yedeklenmesi sorunu idi. Referandum sürecinin ortaya çıkardığı bu olgu, bugüne kadar AKP karşısında sinik bir muhalefet pratiği izleyen, dahası her kritik dönemde (darbe girişimi ve referandum sonrasında olduğu gibi) AKP iktidarına yedeklenen Kılıçdaroğlu CHP’sini böylesi bir çıkış gerçekleştirmeye iten önemli bir etken oldu.

CHP İstanbul milletvekili Enis Berberoğlu’nun tutuklanması ise, kendisine muhalif olan tüm kesimlere azgınca saldıran AKP iktidarının hedefinde bu kez burjuva muhalefetin yer aldığını gösterdi. Saldırı sırasının kendilerine geldiğini gören Kılıçdaroğlu CHP’si, ya bu saldırıyı bir dirençle karşılayacaktı ya da boyun eğip devamının gelmesini bekleyecekti. Gerek dış kamuoyunda, gerekse Türkiye toplumunda sinik muhalefet olarak tanımlanan CHP’yi “adalet yürüyüşü”ne zorlayan bir diğer önemli gelişme ise bu

idi.

CHP’nin inisiyatifinde yaşanan bu gelişmelerin sermayenin ve emperyalist burjuvazinin belli kesimlerini heyecanlandırdığı ise açık. Zira bu kesimler, burjuva muhalefetin toparlanmasını ve inisiyatif almasını düzen siyasetini dizayn etmek, gelişebilecek toplumsal hareketleri denetim altına almak ve AKP iktidarının aşırılıklarını törpülemek için önemli bir olanak sayıyorlar. “Adalet yürüyüşü”ne verdikleri açık desteğin gerisinde de bu yaklaşım yer alıyor.

“ADALET YÜRÜYÜŞÜ” VE REJİM KRİZİ

15 Temmuz darbe girişimiyle başlayan ve referandum süreciyle devam eden gelişmelerin rejim krizine yeni bir eksen oluşturduğu biliniyor.

Dün, iktidar ve rant kavgasına tutuşan AKP ve Gülen Cemaati rejim krizinin esas dinamikleri olarak öne çıkıyordu. 17-25 Aralık yolsuzluk operasyonları ile kızışan kapışma 15 Temmuz darbe girişimi ile tepe noktasına ulaştı. Başarısız darbe girişimini fırsata çeviren AKP iktidarı cemaati ezmek, dahası diğer muhalif kesimleri seferber etti. Keza bir yıl içerisinde bu konuda bir hayli mesafe de aldı.

“Bütün bunlar, dinci iktidarın muhtemel bir 16 Nisan başarısının ardından artık yeni bir dengede sönümleneceği sanılan rejim krizinin şimdi yeni bir dengede, yeni güç dengeleri zemininde, yeniden alevlenmesi anlamına gelmektedir. Fakat geçmişten farklı olarak, bu artık iktidar kurumları arasında değil, zira tümü de halen AKP’nin elinde ve tekelindedir, fakat siyasal güçler arasındaki çatışmada ifadesini bulacaktır. Bir yanda MHP yönetimini yedeğine almış dinci iktidar, öte yandan referandum üzerinden önemli bir özgüven kazanmış farklı bileşenleriyle düzen muhalefeti durmaktadır.” (16 Nisan Referandumu üzerine / www.tkip.org)

CHP’nin gündeme getirdiği “adalet yürüyüşü”nün bir diğer boyutunu ise yurtdışı yapılan değerlendirmenin ortaya koyduğu rejim krizi olgusu oluşturmaktadır. CHP’nin merkezinde bulunduğu

burjuva muhalefetin gerçekleştirdiği bu çıkışın rejim krizine yeni bir boyut kazandıracığı ise güncel gelişmeler üzerinden görülebiliyor.

Zira, burjuva muhalefetin ortaya koyduğu inisiyatif karşısında AKP iktidarı da kendi cephesinden hummalı bir hazırlık yapıyor. 15 Temmuz’un yıl dönümü vesilesiyle gerçekleştirilecek kitle etkinlikleri ile, “adalet yürüyüşü”nün toplum çapında yarattığı etkiyi sınırlandırmayı amaçlıyor. Dengeleri yeniden kendi lehine çevirmeyi hesaplıyor.

GERÇEK ÖZGÜRLÜK VE EŞİTLİK SOSYALİZMDE!

Kılıçdaroğlu CHP’sinin gerçekleştirdiği “adalet yürüyüşü” ve Maltepe mitingi, solun ve toplumsal muhalefetin önemli bir kesimini yedeğine alabildi. Kendisini sosyalist olarak gören ve tanımlayan bir çok parti ve örgüt, “adalet yürüyüşü” üzerinden Kılıçdaroğlu’nun arkasında hizaya geçtiler.

Kitlelerin adalet özlemini istismar ederek düzene bağlamak için gerçekleştirilen böylesi bir eylemde saf tutmanın, sol adına düzene taze kan taşımaktan, emekçi kitlelerin bilincini dumura uğratmaktan başkaca bir sonuç yaratmayacağı açık. Zira, tüm eşitsizliklerin ve adaletsizliklerin gerisinde toplumun sınıflara bölündüğü kapitalist sömürü düzeni yer almaktadır. Burjuva sınıf egemenliğine dayalı, milyonların sömürsü üzerinden ayakta duran bu sistem yıkılmadıkça ne özgürlük, ne eşitlik, ne de toplumsal bir adaletten söz edilebilir.

Büyük Ekim Devrimi’nin 100. yıl dönümü yaklaşırken, bu çıplak gerçeği işçi ve emekçilere döne döne anlatmak, her türden burjuva yanılısamayı ve reformist algıyı kitlelerin bilincinden söküp atmak günün önemli görevlerinden birisidir. Bu yönüyle, gerçek bir özgürlüğün, eşitliğin ve toplumsal adaletin sınıfların ve sömürünün olmadığı sosyalizmle mümkün olacağını Ekim Devrimi’nin muazzam deneyimleri üzerinden emekçilere taşıma görevi herkesten önce sınıf devrimcilerinin önünde durmaktadır.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2017/27 * 14 Temmuz 2017 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak2.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Tek çıkar yol mücadeledir!

İçinden geçtiğimiz süreç birçok yönüyle tarihte eşine az rastlanır özellikler taşıyor. AKP hükümeti birçok açıdan ciddi sorunlar yaşıyor. Siyaseten kriz içinde debeleniyor. Bu kriz öylesine ciddi ki sadece içeride değil dışarıda da kendini fazlasıyla hissettiriyor. Bugüne dek kendi adına kaydettiği “başarıları” adım adım kaybediyor.

Ayakta kalabilmek için ise çareyi baskıyı daha da arttırmakta buluyor. Zira son ve tek seçeneği bu. Artık karşısına aldığı toplumsal kesimleri “marjinal” göstermiyor. Kendi tabanında da inandırıcılığını yitiriyor. Elinde tuttuğu ise gerici ve Sedat Peker gibi mafyatik karanlık güçler. Kirli, çürümüş, ahlaksızlıklarıyla nam salmış bu güçleri kendine koltuk değneği yapmaya çalışıyor. Referandum sürecinde toplumun yarısından fazlasını “terörist” ilan etmişken, yine bu yöntemle başvurmak dışında bir seçenek bulamıyor.

Artık gözaltılarda, tutuklamalarda sıranın kime geleceği, devlet terörünün kimi hedef alacağı belli olmuyor. Bir “lütuft” olarak bahşedilen 15 Temmuz’un sonrasında OHAL uygulamaları ile hemen her muhalif odak hedefte. Kısa çöpü kimin çekeceği o anki duruma göre belirleniyor. “Reis”in elinde neredeyse hiç uzun çöp yok. Haliyle herkes onun

elinden kısa çöpü çekiyor. Yakın zaman önce bu çöpü Enis Berberoğlu çekmişti. Öncesi malum. Hapishaneler onlarla dolu ve dolmaya devam ediyor.

Kürt halkı, HDP’nin vekillerinden eş başkanlarına, üyelerinden ve yöneticilerine kadar bu baskılardan nasibi almayan neredeyse kimse kalmadı. Saraya mesafeli duran herkes, mesafesinin kısa ve uzunluğuna göre hak ihlallerine maruz kalıyor. Eylem yapmak yasaklanıyor, en küçük basın açıklamaları bile saldırıya uğruyor. İnsan hakları savunucuları rahatlıkla gözaltına alınabiliyor. İşe dönme için açlık grevi yapmak zorunda kalan Nuriye ve Semih direnişlerini zindanda sürdürüyor. Yargısız infazlar aleni bir şekilde yapıyor. “Basın özgürlüğü” talimatlara uyanlar için geçerli. Muhalif olanlar atıldıkları hapishane vesilesiyle kendileri haber oluyorlar. Mahkemelerde, Erdoğan karşısında düğmesi olmayan cübbelerini iliklemeğe çalışanlar tarafından kalem kırılıyor.

Ancak durum sadece bu politik kesimler için geçerli değil. İşçi sınıfı da kapsamlı bir saldırıya maruz kalıyor. Sermayeye kaynak yaratmak için çıkarılan her uygulama beraberinde işçi sınıfına yeni hak gaspları getiriyor. Ama işçi ve emekçiler sadece hak kaybına uğramı-

yor. Direnç noktaları kırılmaya çalışılıyor. İşçi sınıfının direngen bölükleri şiddet yoluyla dize getirilmek isteniyor, grevler yasaklanıyor.

Saldırıya uğrayan tüm kesimlerdeyse, AKP ve Erdoğan’ın dize getirilmesi için yeni bir mücadele yolunun açılacağına dair umut var. Birikmiş tepkinin kendi çıkışını bulacağı, kendine yeni bir kanal açacağı beklentisi kuşkusuz sadece hayallere dayanmıyor.

Asıl sorun bu noktada düğümleniyor. Sistemin kendisi için de artık içinden çıkılmaz hale gelen bu noktada çözüm nasıl olacak? Elinde kalan son kısa çöpü Erdoğan kendisi mi çekecek? “Adalet yürüyüşü” ile imajını tazeleyen Kılıçdaroğlu CHP’si ile mi, yoksa merkezinde işçi sınıfının durduğu bağımsız bir mücadele yoluyla mı?

Ufka doğru uzanan yolun çatallı olacağı aşikârdır. Düzenin hiçbir unsuruna yaslanmadan, hak ve özgürlükler için verilecek mücadele yolunu şimdiden düzlemek, çatallı yolların tehlikesine dikkat çekmek görevlerin başında gelmektedir. Ufka çıkacak yol devrimci bir sınıf hareketi yaratma bakışı ile adımlanan fiili-meşru mücadele yoludur. Milyonlarca ayak bu yolu adımlamak için fazlasıyla meyillidir.

Erdoğan işçi düşmanlığında çok “dürüst”

Darbe girişiminin ardından işçi sınıfı ve emekçilerin haklarını gasp etmeye dönük çok yönlü saldırılar sürerken, işçi ve emekçilerin hak arama eylemleri de OHAL bahanesiyle engelleniyor. Kıdem tazminatının gaspı için atılan adımlar, hafta sonu tatilinin kaldırılmasının önünün açılması, iş güvenliği önlemlerine dair yasanın yürürlüğe girmesinin ertelenmesi gibi saldırılar sermayenin elindeki OHAL silahıyla devreye sokulmuştu.

Referandumla birlikte sermayenin demir yumruğu olmaya soyunan Erdoğan son olarak, OHAL’in işçi sınıfının hak arama mücadelesine dönük olduğunu itiraf etti. Bunun “15 Temmuz anma etkinliği”nde olması ise tesadüf olmadı.

“OHAL’İ GREVLERİ YASAKLAMAK İÇİN KULLANIYORUZ”

OHAL’in, iddia edildiği gibi “darbeyle mücadele”, “demokrasinin korunması”, “huzur ve güvenlik” için değil, işçi sınıfının haklarını gasp etmek için devreye sokulduğu sermaye devletinin dinci-gerici şefi Erdoğan tarafından da itiraf edildi. 15 Temmuz anma etkinliği adı altında Uluslararası Yatırımcılar Derneği’nin düzenlediği bir toplantıda konuşan Erdoğan, OHAL’den istifade grevleri yasakladıklarını söyledi. Sermayeye güven vererek kendi konumunu sağlamlaştırmaya çalışan Erdoğan şunları söyledi: “İş dünyasında herhangi bir sıkıntınız aksamanız var mı? Biz görevimize geldiğimizde OHAL vardı. Şimdi grev tehdidi olan yere OHAL’den istifade izin vermiyoruz. Bunun için kullanıyoruz OHAL’i. Milletten verdiği yetkiyle OHAL’i iş dünyamız daha rahat çalışsın diye yapıyoruz.”

ZULMÜNÜ MEŞRULAŞTIRMAK İÇİN DEMAGOJİ

Muhalif kesimlere dönük baskı ve zorbalığını da “hiçbir ülkede sınırsız özgürlük olmadığını” söyleyerek meşrulaştırmaya çalışan Erdoğan, “Yargı medya için var” dedi. İşçi ve emekçilere zulmettiklerini açıkça itiraf eden Erdoğan, “mağdur” pozlarını da sürdürerek Almanya’nın kendisine izin vermemesine değindi. Kamudaki hukuksuz ihraçlarla ilgili de “başka ülkelerde de var” diyen Erdoğan, “Almanya birleştiğinde 500 bin kişiyi kamudan çıkardı. Kimse sordu mu?” diye konuştu.

Suriye sınırına “gözetleme kulesi”

Roja’ya yönelik saldırgan açıklamalar ve hamlelerde bulunan sermaye devleti, son olarak da Kilis’te “gözetleme kulesi” inşasına başladı.

Kilis’te 25 metre yüksekliğinde 5 katlı kulelerin inşasına başlandığı belirtilirken

kulelerin “akıllı silahlar” ve otomatik anons sistemleriyle donatılacağı bildirildi.

Kulelerin inşası için iş makineleri tarafından malzemeler taşınırken kulelerin sayısı hakkında bilgi verilmedi.

Kulelerde mutfak, yatakhane ve tuvalet gibi bölümler de bulunacağı ifade edildi.

Daha önce 8 metrelik kulelerin inşası edildiği sınır hattında yeni kulelerle “yasa dışı geçişin denetleneceği” öne sürüldü.

Hukuk: İktidarın elindeki silah

Devlet ve onu oluşturan aygıtlar -hukuk sistemi de dahil- burjuvazinin iddia ettiği gibi sınıflar üstü değil, tam olarak sınıfsal temelde işlemektedir. Devlet bir sınıfın başka bir sınıfı baskı altında tutma aracıdır. Yani günümüzde burjuvazinin, işçi sınıfını ezme, kontrol altında tutma ve burjuvazinin çıkarları doğrultusunda düzeni devam ettirme aracıdır. Polisinden askerine, eğitiminden hukuk sistemine, parlamentosundan medyasına, devletin bütün aygıtları da burjuvazinin hizmetindedir.

Sınıfların ortaya çıkmasıyla beraber, egemen sınıfların egemenliklerini devam ettirme aracı olarak ortaya çıkan devletler, toplumsal ilişkileri düzenlemek ve kendi sınıf iktidarlarını korumak için hukuksal normlar oluşturmuş, anayasalar düzenlemiştir. Kurdukları devletin "herkesin devleti" olduğu yanılsamasını yaratmak için "herkesin eşitliği" yalanını savunmuş, devleti ve hukuku sınıflar üstü olarak tanımlamışlardır.

Yasama-yürütme-yargı olarak devletin işleyişini sözde bölerek birbirini denetleyen ve birbirinden bağımsız güçlermiş gibi göstermeleri de bu yanılsamanın bir parçasıdır. Ancak bilinmelidir ki hepsi bir bütünün, kapitalist sistemin birbiriyle bağlantılı aygıtlarıdır.

SIYASAL SÜREÇLERİN 'KULLANIŞLI' SİLAHI

Gerektiğinde baskı aygıtlarını devreye sokup terör estirmekte, katliamlar yapmaktadırlar. Hrant Dink'in, Berkin Elvan'ın katledilmesi ve trajikomik yargı tiyatrosu ile katillerin korunduğuna halen tanıklık etmekteyiz. Sivas Katliamı davasında verilen 'zamanaşımı' kararıyla, katliamda parmağı olanlara dokunulmamaktadır. Hatta yıllarca aranmasına rağmen "bulunamayan" sanıkların bir kısmı arandıkları süre boyunca evlenmiş, askerlik yapmış, çocuklarını nüfusa kaydettirmiştir. Ancak "yakalanmamıştır" her nedense...

Son dönemde ise göstermelik dahi olsa hukuksal bir işleyiş mumla aranmaktadır. AKP 15 Temmuz'un ardından eline geçirdiği güç ve olanaklarla gitgide pervasızlaşmaktadır. Yıllarca hukuku kendi siyasal hedefleri doğrultusunda zaten kullanmaktaydılar. Cemaat ile kol kola, devletin bütün mekanizmalarını kendi denetimlerine alarak yol yürüten Erdoğan AKP'si, Ergenekon, Balyoz ve KCK operasyonlarında görüldüğü gibi, siyasal hamlelerinde hukuku devreye sokmak-

tan geri durmuyordu. Hukuku birbirlerine karşı da devreye sokarak hedeflerine ulaşmaya çalıştılar. 17-25 Aralık operasyonu ve karşı "FETÖ" davaları, karşılıklı giriştikleri saldırıların hukuksal adımları oldu.

AKP iktidarı OHAL ve KHK'larla artık hukuksal işleyiş de devre dışı bırakmış durumda. KHK'lara itiraz etmek ya da dava açmak imkansızlaşırken, bu koşullarda mücadeleye devam diyenlere ve toplumun dinamik muhalif kesimlerine yönelik saldırılarda hukuk bir silah olarak kullanılıyor. "İşimi geri istiyorum!" diyerek Yüksel Caddesi'nde eyleme geçen Nuriye ve Semih'e yönelik polis gözaltı-ışkence terörü, burjuva medyanın kara propagandası, henüz gözaltındayken ve tutuklanmamışken hükümet sözcülerinin her ikisini de "terörist" ilan etmesi ve ardından tutuklanmaları, hatta daha tutuklama kararı çıkmadan haklarında yürütülen başka bir soruşturmadaki kayıtlarda "başka bir dosyadan tutuklu" ibaresinin yer alması ve polisin daha açılmamış davanın dosya numarasını bilmesi hukukun geldiği noktayı göstermektedir.

Yine CHP İstanbul Milletvekili Enis Berberoğlu'nu tutuklayarak CHP'yi baskı altına alma ve sindirme hedefine ulaşmaya ve kendisini aklamaya çalışan Erdoğan AKP'si, Berberoğlu daha tutuklanmadan Maltepe Cezaevi'nde hüccesini hazırlamıştır. Polis-yargı işbirliği ile uyduculan dosyalar, Bursa'da polisin HDP'liler için hazırladığı fezleke "Terör finansmanı falan üfleriz Gazi abi" ifadelerinin yer

alması ile son noktaya gelmiştir. Bu tutuklamalar burjuva hukukuna göre değil, sınıflar mücadelesinin yasalarına göre yapılmaktadır.

ESAS OLAN SINIFSAÇ ÇIKARLARDIR

Hukukun egemen sınıfın çıkarlarına göre işlediği açıktır. Burjuvazinin sınıfsal çıkarları hukukta esastır. Marx, *Gotha Programının Eleştirisi* adlı eserinde, hukukun temelinde ekonomik ilişkilerin olduğunu, hukuksal düzenlemelerle ekonomik ilişkilerin düzenlenemeyeceğini ortaya koymakta, anayasal ve hukuksal mücadele anlayışını mahkum etmektedir.

Bugün ise burjuva hukuku bile yerlerde sürünmektedir. Erdoğan AKP'sinin hukuku işlemektedir. Hiçbir prosedür, hiçbir hukuki norm ya da ilke gözetmeksizin ülkeyi yönetmektedirler. Buna gerek dahi duymamaktadırlar. Hukukun gerçek sınıfsal işlevinin, mevcut düzen içinde işçi ve emekçiler için adaletin sağlanamayacağı en açık örneklerini vermektedirler.

Bütün bunları da ellerine geçirdikleri devlet mekanizmalarına, güç ve olanaklara yaslanarak yapmaktadırlar. Hukuku istedikleri gibi şekillendirmelerinin, yönlendirmelerinin gerisinde iktidarı ellerinde bulundurmalarının yarattığı rahatlık vardır.

Uzun lafın kısası hukuk, iktidarın elinde işçi ve emekçilere doğrultulmuş bir silahtır.

Tekirdağ F Tipi'nde saldırılara direnen komünist tutsağa ceza yağdı

Tekirdağ 2 Nolu F Tipi Hapishanesi'nde OHAL keyfiliğiyle birlikte devrimci tutsaklara yönelik artan baskı ve saldırılar kesintisiz devam ediyor. Hapishane yönetimi, elden veya kargo ile iletilen kitapların tutsaklara verilmesini keyfi olarak engellemeye devam ediyor. Temel haklarının gasp edilmesine direnişle yanıt veren TKİP dava tutsağı Onur Kara ise hapishane yönetiminin yeni ceza ve yasaklarıyla karşılaştı.

Kara, kitap yasağından mektupların zamanında verilmemesine kadar birçok keyfiliği ve yasağı protesto eden eylemlerini Haziran ortasından beri sürdürüyor. Görüş, revir, telefon vb. dönüşünde oturma eylemi yaparak keyfiyetçi-yasakçı anlayışı teşhir eden sloganlar atan TKİP dava tutsağı, sayım sırasında da üst katta bulunarak aşağıya inmiyor.

Onur Kara'nın en temel haklarının gasp edilmesine karşı eylemleri sonucunda ise cezalar yağmaya başladı. Telefon hakkı iki aylığına gasp edilen Onur Kara, ailesi ile telefonda görüşmüyor. TKİP dava tutsağı, hücre cezası ve mektup-iletişim yasağına da karar verildiğini ve bunların da uygulanacağını aktardı.

Ayrıca Onur Kara'nın, tutsak edildikleri günlerde Semih Özakça ve Nuriye Gülmen'e üst üste çektiği faksaların iletilmediği gibi yok edildiği ortaya çıktı. Onur Kara, hiçbir baskının seslerini yükseltmeyi, dayanışmayı ve mücadeleyi engelleyemeyeceğini ifade etti.

Haziran ortasından beri eylemlerini sürdüren Onur Kara, hapishanedeki baskıları uzun süredir protesto eden DHKP-C'li tutsaklarla eylemleri yer yer ortaklaştırarak dayanışma içerisinde hareket ediyor.

ŞİDDETİN ANLATILDIĞI MEKTUP VE FAKSLAR ENGELLENDİ

Öte yandan, geçen hafta adliye dönüşünde çıplak arama dayatmasına maruz kalan devrimci tutsak Özgür Karagöl saldırıya karşı slogan atınca gardiyanların şiddetiyle karşılaştı. Saldırının anlatıldığı mektup ve fakslara el koyan hapishane yönetimi gerekçe olarak yazılanların asılsız olduğunu iddia etti.

Kimin adaleti?

K. Toprak

Milletvekili Enis Berberoğlu'nun tutuklanmasının ardından CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu'nun gerçekleştirdiği 25 günlük "Adalet yürüyüşü" geçtiğimiz hafta sonu İstanbul-Maltepe Meydanı'nda gerçekleşen kitlesel mitingle sona erdi. Yarattığı etki halen tartışılan bu eylem, önümüzdeki dönem için burjuva siyaset arenasında taşları yerinden oynatmış, kartların yeniden karılmasına neden olmuş görünüyor. Aynı zamanda bu eylem ile sol hareketin önemli bir bölümü de pozisyonlarını bir kez daha ortaya serdiler.

Genel kanı, bu eylemin AKP karşıtı muhalefetin birleşme zeminini yarattığı ve özellikle 15 Temmuz'dan sonra AKP'nin fütursuz saldırılarına karşı biriken öfke için bir kanala dönüştüğü yönünde. Bu değerlendirmelerin önemli bir haklılık payının olduğu açık. Zira, 15 Temmuz'un ardından zirve noktasına ulaşan AKP'nin parti devleti inşa çabasının toplumun farklı farklı kesimleri için oldukça ağır sonuçları oldu. Elbette, en ağır fatura her zaman olduğu gibi işçi sınıfına çıksa da, çeşitli toplumsal katmanlar ve üst sınıfların belli bölümleri burjuva siyaset sahnesindeki bu gelişmelerden doğrudan etkilendi.

Ancak bu kadarı ilerici sol siyasetlerden çeşitli toplumsal odaklara ve hatta kimi faşist siyasal anlayışlara kadar geniş bir çevrenin bu eylemin çevresinde kümelenmesini, on binlerce insanın "Adalet yürüyüşü"nü bir parçası olmasını ve bir milyonun üzerinde insanın Maltepe Meydanı'na akmasını anlamak için yetersizdir. Çünkü, her kavramın sınıfsal okuması farklıdır ve toplumsal mücadeleler sınıflar arasında ve sınıfların kendi içindeki mücadelelerinin ürünü olarak şekillenir.

Her kavramın sınıfsal okuması farklıdır diyoruz. Bu, aynı şekilde "adalet" kavramı için de geçerlidir. Burjuvazi için "adalet", özel mülkiyet hakkının kutsandığı idari ve hukuki bir çerçeveden başka bir şey değildir. Proletaryanın adaleti ise toplumsal adalet demektir ve eşitlik-özgürlük kavramları ile birleşmediği sürece anlamsız bir söz kalıbının ötesine geçemez.

Bu yanı sıra altı üstü boş adalet dövizlerinin her kesimde yarattığı etki farklıdır ama doğal olarak öne çıkan, eylemi örgütleyen siyasal öznenin siyasal-sınıfsal konumlanması olmaktadır. Ve CHP'nin ikiyüzlülüğü ile birlikte adaletten ne anladığını tanımlamak için bu eylemi ortaya çıkaran nedene bakmak yeterlidir.

Hatırlanırsa eylemi gündeme getiren neden, CHP milletvekili Enis Berberoğlu'nun MİT TIR'ları soruşturması kapsamında aldığı ceza ve tutuklanması oldu. Ve yine hatırlanırsa HDP milletvekillerinin tutuklanması için dokunulmazlıkların kaldırılmasına anayasaya aykırı olduğunu söyleye söyleye 'Evet' oyu veren de yine CHP milletvekilleri idi. Yani, "Yenikapı ruhu" ile kendisini ve koruduğu düzeni güvencelediğini sanan, Kürt düşmanlığı çizgisinden "anayasaya rağmen" taviz vermeyen CHP kurmayları, sonrasında yaşanan gelişmelerle kendilerinin de hedefte olduğunu görmüş oldular.

Tam da burada, CHP'nin siyasal konumlanışına değinmekte fayda var. O, kurulu düzenin kurucu partisidir ve doğal olarak onun burjuva sınıf karakterine ilişkin çok da bir tartışması bulunmamaktadır. Ancak, hem Türkiye'de sınıfların şekillenme süreci, hem çok partili dönem sonrası yer yer kitle hareketlerinin dalga kıranı olmak için taktığı sosyal demokrat maske CHP için bir sosyal demokrat parti nitelmesi yapılmasına neden olmaktadır. Oysa sosyal demokrasinin kavramsal içeriği ve tarihsel gelişim süreci ile CHP'nin konumlanması ve çizgisi arasında derin bir uçurum vardır.

Elbette geçmişte CHP içinde sosyal demokrat politikaların öne çıktığı dönemler olmuştur. Dahası CHP içinde ve tabanında halen sosyal demokrat bir kesim de varlığını sürdürmektedir. Ancak bunlar CHP'yi sosyal demokrat bir parti olarak nitelemek için yetersizdir. CHP'nin "Sosyalist Enternasyonal" in bileşeni olması ise onun sosyal demokrat ya da sosyalist karakterini değil, "Sosyalist Enternasyonal" in adından bağımsız burjuva sınıfsal karakterini görmek için bir veridir.

CHP, bu topraklarda burjuva aydınlanmacılığının siyasal temsilcisidir. Cumhuriyetin kuruluş süreci ile birlikte kurulu düzenin sınıfsal gelişim dinamikleri onun bu kimliğini dönem dönem öne çıkarmakta, dönem dönem ise geri plana itmektedir.

Gelinen aşamada, AKP'nin "parti devleti" inşa etme çabası burjuvazinin belli kesimlerinde ve emperyalist dünyada ciddi tedirginlikleri ve tereddütleri de beraberinde getirmektedir. Kimileri gibi "Adalet yürüyüşü"nü emperyalist merkezlerde tezgâhlandığını iddia edecek değiliz. Ancak toplumsal mücadeleden ve sokaktan her dönem fersah fersah kaçan CHP, bu dönem böyle bir eylem yapabiliyorsa, burada toplumda biriken hoşnutsuzlukların ötesinde burjuvazinin kendi içindeki güç dengelerinin ve çıkar çatışmalarının da doğal bir etkisi vardır. Bununla birlikte AKP'nin parti devleti inşa etme çabasından huzursuz olan kitlelerin ana gövdesini de bugün için burjuva aydınlanmacı anlayışlar ve kitleler oluşturmaktadır.

İşçi sınıfı ve emekçiler için aslanan bu fay hattının dipten gelen bir dalga ile kırılması ve "toplumsal adalet" in inşa edilmesidir. Ancak toplumsal mücadeleler saf ve katksız bir şekilde ilerlemezler. Temel toplumsal sınıflar arasında olduğu kadar sınıfların kendi içinde de iç çelişkiler ve çatışmalar toplumsal gerilimin tırmandığı dönemlerde kaçınılmaz bir hal alır.

Türkiye'de toplumsal düzen artık kaçamadığı bir fay hattının üzerindedir. Sınıflar arası ilişkiler ve güç dengeleri her gün farklı gelişmelerle yeniden ve yeniden biçimlenmektedir.

"Adalet yürüyüşü" ise kurulu düzendeki siyaset dengelerini ve AKP'nin burjuva siyasal arenadaki politik hegemonyasını sarstığı gibi toplumun geniş kesimlerindeki hoşnutsuzluğun da kendisini hissettirdiği önemli bir kanal yaratmıştır.

Elbette, CHP bu hoşnutsuzluğun kendi burjuva aydınlanmacı sınırının ötesine taşmaması için elinden gelen her şeyi yapacak, bu öfke düzenin sınırlarını zorladığı anda düzenin kurucu partisidir. Ancak her şeye rağmen burjuvazi içindeki çatlağın büyümesi ve derinleşmesi önemlidir.

Bundan sonrası işçi sınıfının kendi sosyal sınıfsal konumu ile mücadele sahnesinde yerini almasına ve kendi adalet anlayışını toplumsal mücadeleye hakim kılmasına bağlıdır.

Dinci gericilik sınıfsal bir saldırıdır

AKP ve gerici şefi Erdoğan'ın görevi sermayeye biat eden, tevekkül eden bir toplum yaratmaktır. O da bu göreve uygun adımlar atmaktadır. Bir yandan sosyal yıkım saldırılarını uygulayarak sermayenin kârına kâr katmasını sağlıyor. Diğer yandan işçi ve emekçileri bu düzene biat ettirmek için "kültürel iktidar olma" hedefiyle ideolojik saldırılar yürütüyor.

Kapitalizm her türlü gericiliğin maddi kaynağıdır. Burjuvazi, feodal imparatorlukları yıkmak için; ağaların, beylerin, paşaların, kralların hakimiyeti altında ezilen yığınları "Eşitlik, özgürlük, kardeşlik" bayrağı altında topladı. Onlara burjuva cumhuriyetlerin "özgür" vatandaşları olmayı vadetti. Milyonlarca emekçinin eşitlik, özgürlük, kardeşlik talebini kendi iktidarını kurabilmek için kullandı. Burjuvazi, feodalizmi yıktı. Eskiye dair üretim ilişkilerini geri dönülemez şekilde devirdi. Yerine kapitalist üretim biçimini kurdu. Kapitalist üretim biçimine tabi olarak kapitalist toplumsal ilişkiler ve kurumlar geliştirdi. Bunu yaparken feodal toplumsal ilişki biçiminde kendi çıkarına kullanabileceği ne varsa onu da dönüştürerek sınıfsal düşmanı olan işçi sınıfı ve emekçilere karşı bir silah olarak kullandı. Bu silahların en başında dinsel gericilik gelir.

Türk sermaye devleti de kurulurken dinle bu temelde bir ilişki kurmuştur. Osmanlı İmparatorluğu'nu yıkıp hilafeti kaldıran Türk sermaye devleti, Osmanlı feodalizmine dair dinsel anlayışın kökenlerini yıkmak için 1950'li yıllara kadar okullarda dini eğitimi yasaklamıştır. Tekkeleri kapatmıştır. Bunu yaparken kaygısı laiklik değildi. Temel kaygısı Osmanlı feodalizmine dair dinsel anlayışı yıkmak, onun yerine kendi sınıfsal çıkarlarına uygun dinsel anlayışı ikame etmektir. Diyanet İşleri Başkanlığı'nın kurulmuş olması bunun en büyük ispa-

tıdır. Burjuvazi ağalardan-şeyhlerden önce kendisine biat edecek bir toplum yaratmak istiyordu. Bu hedefe ulaşmak için dinsel gericiliğin eski biçimini yıkarak kendi sınıfsal çıkarlarına uygun gerici bir öğretiyi haline getirdi. 1950'li yıllardan sonra imam hatipler yoluyla bu öğretiyi topluma aşıladı.

Bütün bunları yaparken burjuva cumhuriyetin kuruluşuna katılan İsmail Hakkı Tonguç, Hasan Ali Yücel ve Sabahattin Ali gibi aydınları harcamaktan bile geri durmadı.

1980 darbesiyle beraber dinsel gericilik Türkiye'de toplumu yönetebilmek için çok daha özel bir araç olarak ön plana çıktı. Başta eğitim olmak üzere toplumsal yaşamın her alanında dinsel gericilik sınıf mücadelesinin panzehri bir politika olarak egemenler tarafından kullanıldı. 15-16 Haziran Direnişi'nden sonra gerici gazetelerin köşe yazarlarına baktığımızda, hepsinin, duydukları korku bir yana, çözüm olarak dinsel gericiliğin işçi sınıfına daha fazla sirayet etmesi gerektiği tavsiyelerinde bulunduğunu görürüz.

1980 darbesinden sonra Alevi köylerinden en küçük mezralara kadar her yere camiler yapılır. Kürt halkına dönük yürütülen koruculuk politikasının bir benzeri olarak Alevi köylerine dönük hocalaştırma, köylerin içinden hocalar yetiştirip maaşa bağlama saldırısı başlar. Kurulan sayısız imam hatip bir yana, eğitim müfredatının kendisi dinsel gericilikle yoğrulur. Çocukluktan itibaren

tevekkül dayatılır. Milli Güvenlik dersiyle faşizm aşılır, beden eğitimi dersleri bile askeri eğitime dönüştürülür. Türk sermaye devleti Türk-Sünni kimlikler eklenli, dinci milliyetçi gericiliği topluma dayatır. Bütün bunları yaparken hedefi sınıfsal çıkarlarını korumak, kendi varlığını güvenceye almaktır. Yani sınıfsal düşmanı olan işçi sınıfını yönetilebilir sınırlarda tutmaktır.

1980 sonrası neo-liberal sosyal yıkım saldırılarının hayata geçirildiği bir dönemdir. Bu saldırıların toplumsal yaşamdaki karşılığı dinci milliyetçiliğin ideolojik-kültürel hakimiyetinin sağlanmaya çalışılmasıdır. 1980 askeri faşist darbesi bütün bu saldırıların zeminini hazırlamıştır.

AKP bu saldırıların tamamlayıcı bir parçası olarak Amerikan emperyalizminin Türkiye'ye dair projesidir. Bu projede AKP ve gerici şefi Erdoğan'ın görevi sermayeye biat eden, tevekkül eden bir toplum yaratmaktır. O da bu göreve uygun adımlar atmaktadır. Bir yandan sosyal yıkım saldırılarını uygulayarak sermayenin kârına kâr katmasını sağlıyor. Diğer yandan işçi ve emekçileri bu düzene biat ettirmek için "kültürel iktidar olma" hedefiyle ideolojik saldırılar yürütüyor.

Ancak bütün bu saldırılar işçi sınıfının maddi çıkarlarıyla çelişmektedir. Bu yönüyle ancak kağıt dayanıklılığındadır. İşçi sınıfı kendi ideolojisiyle, yani sosyalizmle bulunduğu oranda yırtılıp atılacaktır.

Dinci-gerici kadrolaşma için YÖK'ten adım

AKP iktidarı eğitim alanındaki niteliksizlik ve eşitsizlikler gibi başlıca sorunları çözmeye dönük adımlar atmak yerine, sermayenin ihtiyacını karşılayacak adımlar atarak sorunları daha da pekiştiriyor.

AKP'nin eğitim politikalarında bir diğer başlığı da, Erdoğan'ın dillendirdiği "kültürel iktidar olma" iddiasıyla, dinci-gericiliğin önünü açma hamleleri oluşturuyor. Fakat Erdoğan, "henüz kültürel iktidar olmadık" sözleriyle attıkları adımları yetersiz bulunduğunu dile getirirken, yeni uygulamalar da bu amaca hizmet ediyor.

Bu doğrultuda YÖK'ün son attığı adımla birlikte, MEB içerisinde din öğretmenliğinde eksik görülen kadroların, ilahiyat fakültelerinden karşılanmasının önü açılmış oldu.

YÖK; 2009 yılında, ilahiyat, İslami ilimler, İslam ve din bilimleri fakültelerinde lisans eğitiminden çıkarılan pedagojik formasyon derslerini tekrar lisans eğitimi kapsamına dahil etti.

YÖK'ün kararına gerekçe olarak, söz konusu "fakültelerin işlevinin ve lisans programlarının tekrar eski statüsüne kavuşturulması yönünde yoğun talep olduğu" öne sürüldü.

Böylece 2001 yılı öncesindeki uygulama yeniden devreye sokulmuş oldu. 2009 yılında alınan kararla pedagojik formasyon, lisans eğitiminden çıkarılmış ve formasyon derslerini ayrıca alma şartı getirilmişti.

Şakran'da sansür devam ediyor

Şakran Kadın Kapalı Hapishanesi idaresi, TKİP dava tutsağı Evrim Erdoğan'ya APS ile gönderilmesi durumunda *Kızıl Bayrak* gazetesini kendisine vereceklerini öne sürmüştü. Ne var ki APS ile gönderilen *Kızıl Bayrak* "iade" yazısıyla 12 Temmuz günü geri geldi.

Evrim Erdoğan hapishane idaresinden, *Kızıl Bayrak* gazetesinin APS ile gönderildiğinde kendisine verileceği sözünü aldı. Bu sözü gönderdiği faksla *Kızıl Bayrak* gazetesine ileten Erdoğan'ya, *Kızıl Bayrak*'ın önceki bir sayısı APS ile gönderilmişti.

Ne var ki gönderilen gazete geri iletildi. Gazetenin neden ve niçin geri gönderildiğine dair herhangi bir açıklamanın olmadığı zarfta sadece "iade" yazısı yer aldı.

Ulusal İstihdam Stratejisi 2017-2019 eylem planı yayınlandı

Sermaye savaş ilanını tazeledi

2014-2023 yıllarını kapsayan Ulusal İstihdam Stratejisi (UIS) Belgesi'nin 2017-2019 eylem planı 7 Temmuz gecesi *Resmi Gazete*'nin mükerrer sayısında yayınlandı. Dört temel politika eksenini ile "istihdam" sorununun "irdelendiği" ve belirlenen yedi sektöre dair yaklaşımların yer aldığı belge, sermayenin işçi ve emekçilere yönelttiği saldırılara tam hız devam edeceğini ortaya koydu. Belge, iktidarın gerek temel hedef ve ilkeler bölümü ile gerekse de ortaya koyduğu dört temel politika ekseninde "istihdam" sorununu sermayenin ihtiyaçları çerçevesinde ele aldığını bir kez daha gösterdi.

Belgede Türkiye ekonomisinin büyüdüğüne dair verilerle birlikte bolca övgüler yer alırken, bu övgülere nasıl mazhar olduğu dört temel politika ekseninin ayrıntılandırıldığı bölümlerde fazlasıyla mevcut. Zira bu bölümlerde işçi sınıfına yönelik saldırılar istihdamı arttırma adı altında sıralanıyor ve saldırıların geliştirilerek devam ettirileceği vurgulanıyor. Böylece, sıralanan onca olumsuz etkiye rağmen Türkiye ekonomisinin nasıl büyüdüğü ve daha da büyüyeceği ilan edilmiş oluyor. Belgede düşük ücretler, işçi kıyımları, hak gaspları, yasaklanan grevler, demagoji ile sağlanan "büyüme" yeterli bulunmayarak, başta esnek çalışma yöntemlerinin yaygınlaştırılmasına, kıdem tazminatının gaspına ve taşeron çalışmaya kılıf giydirilmeye çalışılıyor.

MESLEKİ EĞİTİM-İSTİHDAM İLİŞKİSİ GELİŞTİRİLECEK!

Temel politika eksenini diye tanımlanan saldırı başlıklarına daha yakından bakmak gerekirse; ilk politika eksenini ola-

rak belgede yer alan "Eğitim-istihdam ilişkisinin güçlendirilmesi" başlığında, nitelikli ucuz işgücü açığının kapatılması için özellikle mesleki eğitim ve özel şirketlerin ilişkileri üzerinde yoğunlaştığı görülüyor. Mesleki eğitimin özendirilmesinden, sermaye ile uyumlu işbirliğinin sağlanmasına dek çeşitli öneriler getirilen belge, staj sömürüsünün yoğunlaşacağı ve sermayenin doğrudan okullarda söz sahibi olacağı sinyallerini veriyor. Belge, pilot uygulama olarak hayata geçirilen tematik liselerde somutlanan öneriler ile eğitimin sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda şekillenmeye devam edeceğini ortaya koyarken, eğitim sisteminin iplerinin teknik olarak da sermayenin ellerine verileceğini ilan ediyor.

GÜVENCELİ ESNEKLİK YANILSAMASI

İkinci politika ekseninde ise tam anlamıyla bir yanılsama yaratılıyor. "Güvence"nin kayıtlı istihdam olarak tanımlandığı belgede esnek çalışma yöntemleri "güvenceli esneklik" adı ile anılıyor. Esnek çalışmanın istihdamı arttırma adına uygulandığını ve eğer kayıtlı olarak esnek çalışma gerçekleştirilirse, ki belge bunun yapılamadığını itiraf ediyor, ekonominin büyüyeceği ve istihdamın artacağı öne sürülüyor. Kayıtlı istihdam ile güvencenin eş anlamlı olarak kullanıldığı belge, aldatmacalar arasında örgütsüzlük ve bununla bağlantılı olarak hak kayıplarının derinleşmesi anlamına gelen esnek çalışma yöntemlerinin geliştirilip yaygınlaştırılacağını vurguluyor. Ayrıca sermayeye kıdem tazminatı fonu ve taşeron çalışma üzerinde çalışıldığının da müjdesini veriyor.

KADIN İSTİHDAMI: YILAN HİKAYESİ

Üçüncü politika eksenini "Özel politika gerektiren grupların istihdamının artırılması" başlığını taşıyor ve bu gruplar kadınlar, gençler, uzun süreli işsizler ve engelliler olarak sıralanıyor. Ancak iktidar için yılan hikayesine dönen kadın istihdamı özel bir yer teşkil ediyor belgede. Kadınların istihdama katılmalarının önünde bir dizi engel sıralayan belgede, bu engellerin ortadan kaldırılmasına dönük hiçbir somut adım öngörülüyor. Grup içerisinde sıralanan diğer bileşenler ile aynı akıbete terk edilen kadın istihdamında beylik ifadelerle kadın istihdamının arttırılacağı ilan ediliyor. 'Eşit işe eşit ücret' ilkesi ya da ücretsiz nitelikli kreşler gibi kadın istihdamını arttırmanın yol ve yöntemleri, burjuvazinin ekmeğine yağ sürmemesinden kaynaklı belgede yer

almıyor. Belge, bu haliyle esnek çalışma yöntemlerinin meşrulaştırılması adına kullanılan kadın istihdamı aldatmacasının da önümüzdeki süreçte devam edeceğini gösteriyor.

Dördüncü politika ekseninde de beylik sözler tekrar edilerek sosyal hakların geliştirileceği belirtilen belgede toplamda bolca övgü ve veri yer alırken, işçi ve emekçiler lehine hiçbir somut öneri sunulmuyor. Aksine saldırıların ve demagojinin derinleşerek devam edeceği belgeleniyor.

UIS YENİ DEĞİL, ESKİ DE OLMAYACAK!

UIS belgesinin 2017-2019 eylem planında yer alan saldırılar yeni değil, eski de olmayacak. Zira ortaya konulan saldırılar işçi sınıfının örgütlülüğünü hedef alan ve kazanılmış haklarına göz diken mahiyetleri ile sınıfı tehdit eden kapsamlı saldırılardır. 2014 yılında açıklanan bu strateji belgesine uyumlu olarak çalışan iktidar, sermayenin arzularını yerine getirmeye devam edeceğini son eylem planı ile açıklamış oldu. Miadını dolduran AKP iktidarı, koltuğunu korumak adına sermayeye hâlâ kullanılabilir olduğunu ispatlamak için sınıfın kazanılmış haklarına daha pervasızca saldırmakta bir beis görmeyecektir. Önümüzdeki süreç OHAL yasakları ile susturulmaya çalışılan, kıdem tazminatı hakkı elinden alınmak istenen sınıfa dönük saldırıların yoğunlaşacağı bir süreç olacaktır. Demagojilerle birlikte sunulan bu saldırılar, UIS belgesinin eylem planında bir kez daha işçi sınıfına ilan edilen savaşın vahşi naraları olarak değerlendirilmeli ve topyekûn bir mücadele ile bu saldırılar püskürtülmelidir.

"Fabrikalar cehennem, işçiler köle olmayacak!"

Çorlu Deri Organize Sanayi içindeki Volder Deri düşük ücretler, insanlık dışı çalışma koşullarının hüküm sürdüğü bir fabrika. Fabrikada iş güvenliği eğitimleri yapılmazken mesailer elden veriliyor.

Geçtiğimiz günlerde düşük ücretlere karşı bir araya gelen işçiler yönetime ücret konusunda taleplerini ilettiler. Görüşmenin ardından işçilere 1640 TL civarında ücret verilmeye başlandı. Bu işçiler adına önemli bir başarı oldu.

İşçilerin birliğinden oldukça rahatsız olan yönetim Davut isimli öncü bir işçiye mesai saatinin bitimine bir dakika kala "mesaiye kalacaksınız!" dayatmasında bulundu. Bu dayatmayı kabul etmeyen öncü işçi aynı gün işten atıldı.

Bu haksızlık ve hukuksuzluğa karşı 11 Temmuz günü, işçilerin çay saatinde fabrika önünde basın açıklaması yapıldı. Basın metninde şunlar ifade edildi; "Şimdi arkadaşlar bütün kamuoyuna soruyorum bu hak mı? Adalet mi? Evet patron için hak ve adalet ama biz işçiler için, kol gücünden başka satacak bir şeyi olmayanlar için, hak ve adalet değil. Onların adaletiyle bizim adaletimiz aynı değildir, olamaz! İşte bu yüzden Volder Deri fabrikasına öncü bir işçi olarak hesap soruyorum. İşte bu yüzden bugün buradayım, bu ağır ve sağlıksız çalışma koşullarını protesto ediyorum." "Bizler hayatı yaratanlarız, bu böyle gelmiş böyle gitmez, gitmeyecek" denilen

açıklamada işçilere mücadele çağrısı yapıldı.

Volder Deri ve çevresindeki fabrikalarda çay molasına çıkan işçiler açıklamayı ilgiyle izledi. Açıklamanın ardından direnişçi güvenlik işçileri de bir konuşma yaparak "Şimdi işten atılan arkadaşlarını sahiplenmeyen işçinin yarın kendi kapı önüne konulduğunda yanında kimse olmaz. Birliğinizi kurun, sağlıksız ve hukuksuz çalışma koşullarına karşı Volder Deri patronundan hesap sorun" denildi.

Açıklamaya Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası dövizleriyle katılırken, Metal İşçileri Birliği, direnişçi taşeron güvenlik işçileri ve EMEP destek verdi.

Metal patronlarında ve Türk Metal'de 2017 telaşı

2015 yılında toplu sözleşmenin ardından sözleşmeye ve Türk Metal şebekesine tepki olarak bahar aylarında patlak veren metal hareketi, çeşitli illere yayılan kitlesel ve fiili greve dönüşerek metal patronlarına tarihlerinin en büyük korkularından birini yaşattı. Metal işçisinin bilinç ve örgütlülük düzeyindeki geriliğin yanı sıra, MESS ve ortağı Türk Metal'in hamleleri işçilerin hareketini belli bir sınırdan tuttu. Fakat metal işçisinin dönemden edindiği bilinçle beraber 2017 sözleşmesine ertelediği hesaplaşma, MESS ve işbirlikçisinin hâlâ korkulu rüyası olmaya devam ediyor.

Öyle ki, Metal Fırtına'nın hemen ardından MESS cephesi kendi adına toplu sözleşme sürecine "hazırlığa" vakit kaybetmeden girişti. Zayıf fabrikalardan başlayarak direnişin kalelerine kadar saldırılarını sürdürdü. Fabrikalarda büyük bir kıyım gitti. Bunları kimi yerlerde toplu, kimi yerlerde ise parçalı olarak yaptı. Kimi işçilerin geri bilincine yaslanarak devşirmeyi başardı. Direnişlerle elde edilen fiili temsilcilik gibi kazanımları tekrar biçti, fabrikalarda işçilerin belleğini mobbing, yoğun tempo ve çeşitli ayak oyunları ile sıfırlamaya çalıştı.

MESS ve uşağı Türk Metal'in çaba ve fiziksel üstünlüğüne rağmen, süreç yaklaştıkça korkuları da büyüyor. Ekonominin dinamosu olan otomotiv sanayi, 2017 yılında hedeflediği tarihi üretim ve ihracat rekorlarını ilk yarı sonuçları sonrası yukarı çekti. İlk altı ay sonunda Türkiye'de toplam otomotiv üretimi yüzde 20, ihracat ise yüzde 29 artış yaşadı. Bu sonuçlar ışığında hedeflerini büyüten sa-

nayi devleri, hedeflerinin gerçekleşmesi konusunda endişe duyuyor. Otomotiv Sanayicileri Derneği (OSD) Yönetim Kurulu Başkanı Kudret Önen, 2017 gayelerini sıralarken, "Otomotiv sanayisinin rekabet gücünün devam edebilmesi için çalışma barışının titizlikle korunması gerekiyor. Süreçlerin kesintiye uğraması durumunda uğranan zararı geçtiğimiz yıllarda deneyimledik. Dolayısıyla bu hassas dönemi hem işverenler hem de çalışanlar olarak aynı sağduyuyla, birlik beraberlik içinde işimize sahip çıkarak ele almamız gerekiyor" diyerek korkularını gizleyemedi.

MESS - TÜRK METAL BİR KEZ DAHA İŞ BAŞINDA

Geçtiğimiz haftalarda Türk Metal işçilerin basıncı ile fabrikalarda "TİS beklenti anketi" yaptı. İşçilerin beklentilerine yanıt vermekten ziyade biriken taleplerine ayar çekmekten başka bir amacı olmadığını ise anketin içeriği gözler önüne serdi. Fakat metal işçisi hemen tepkisini ortaya koyarak oyuna gelmeyeceğini gösterdi. İşçilere en başından beridir "ücretleri Bosch sözleşmesine çekeceğiz" diyen Türk Metal patronları Bosch sözleşmesinin 'B'sinden bahsetmediler. İşçiler yapılan anketlerde bu konudaki kararlılıklarını belirttiler.

Daha önce Türk Metal'den istifa ederek Birleşik Metal-İş'e geçmeyi hedefleyen fakat başaramayan Bosch işçilerine, taslağın açıklanmasına kısa süre kala Bosch yönetimi saldırmaya başladı. 420 işçinin işten atılacağını duyuran Bosch

İnsan Kaynakları, ilk elden 7 işçiyi işten çıkardı. MESS'in talimatlarıyla hareket eden Bosch yönetiminin işten atıklarının 2012'de Birleşik Metal-İş'e geçişlerde öncülük oynayan işçilerden seçmesi de hiç tesadüf olmadı.

Bir diğer saldırı ise Türk Traktör'de gerçekleşti. Direnişten sonra işçiler tarafından seçilen 2 temsilci işten çıkarıldı, 2 tanesi de görevden alınarak izne gönderildi. Ayrıca direnişin ardından beyaz yaka olarak çalıştırılmaya başlatılan direnişçilerden iki işçi de işten atıldı. Direnişin sonlanmasından beri işçilerin huzursuzluğunun sürdüğü, hatta işe yeni başlayan genç işçilerin de bu rahatsızlığa ortak olduğu belirtiliyor ve Türk Traktör'de işten atma saldırılarının devamı bekleniyor. Tüm bu saldırılar ise bizzat Türk Metal ortaklığı ile işletiliyor.

11. defa ihracat şampiyonluğuna koşan otomotiv sermayesinin sözleşme yaklaştıkça, deneyim elde etmiş metal işçisine dönük saldırıları artarak devam edecektir. Patronların bu saldırılarına OHAL ve KHK'ları ile sermayedarların bir dediğini iki etmeyen AKP iktidarının da ortak olacağı düşünüldüğünde, metal işçisini saldırılara karşı çok yönlü hazırlama görevi sınıf devrimcilerinin omuzlarındadır. Yaratılan deneyimlerin ışığında metal işçilerini kendi bağımsız komiteleri etrafında fiili-meşru mücadeleye çekmek için tüm olanaklar seferber edilmelidir. Zira metal işçisinin MESS-AKP-Türk Metal ittifakı karşısında 2017 sözleşmesinden kazanımla çıkması sınıflar mücadelesine yeni bir soluk kazandıracaktır.

Bosch'ta sözleşme öncesi işçi kıyımı: 7 işçi işten atıldı

2017 MESS Grup TİS süreci öncesinde işten atma saldırıları sürüyor. İşçi kıyımının yaşandığı fabrikalarda yetkili sendikaların yönetimleri ise bizzat isim vererek ya da sessizlikle karşılayarak kıyım ortak oluyor.

Bursa'da kurulu bulunan ve yaklaşık 6 bin işçinin çalıştığı Bosch fabrikasında da sözleşme dönemi öncesi işçi kıyımı yaşandı. Fabrikanın İnsan Kaynakları, toplam 420 işçinin işten atılacağını duyururken, ilk etap olarak 7 Temmuz'da 7 işçi işten atıldı.

Fabrikada yetkili olan Türk Metal işten atma saldırısını sessizlikle karşılarlarken, işten atılanların 2012'de Birleşik Metal-İş'e geçişlerde öncülük oynayan işçiler olduğu ifade ediliyor.

İZDENİZ'de grev başladı

İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı şirketlerden İzmir Deniz İşletmeciliği Nakliyat Turizm ve Ticaret A.Ş. (İZDENİZ) ile Türk-İş'e bağlı Türkiye Denizciler Sendikası (TDS) arasındaki toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine denizciler 12 Temmuz'da greve çıktılar.

Vapur ve feribot seferlerinde çalışan işçilerin de dahil olduğu grev için Bostanlı Vapur İskelesi önünde toplandı. Saat 06.00 itibarıyla greve çıkan işçiler burada grev halayıyla taleplerini bir kez daha haykırdılar.

TDS Genel Başkanı Hasan Pekdemir burada yaptığı konuşmada, belediye başkanı Aziz Kocaoğlu ile önceki gece geç saatlere kadar görüşmelerin devam ettiğini ancak taleplerinin kabul edilmediğini ve bir sonuç alamadıklarını dile getirdi. Sendika olarak 66 yıldır ilk kez greve çıktıklarını söyleyen Pekdemir, "Görüşmelerden bir sonuç alamayınca bu sabah itibarıyla grevi uygulamak durumunda kaldık" dedi.

“Kadın işçilere cesaret vermek istiyorum!”

Yazaki direnişçisi Dilek Gültekin ile di-
reniş süreci üzerine konuştuk...

- Çalışma koşullarından bahsedermisin?

- Yazaki'de çalışma koşulları çok ağır, büyük bir üretim baskısı var, bununla beraber de işçilere karşı büyük bir baskı var. Hedef sayıları sürekli yükseliyor, hattan işçi azaltılırken bununla orantılı olarak iş yükü azalmıyor, aksine artıyor. Hedeflerini alamayan hatlar molaya çıkamıyor.

En küçük nedenlerle, yok yere işçilere tutanak tutuluyor ve hukuksuz biçimde yevmiyeleri kesiliyor. Sürekli ücretsiz izin dayatması var.

Yazaki'de kadın işçilerin çalışma koşulları daha ağır. Kadın işçiler kendilerine yönelik tacizden şikayetçi oluyorlar fakat bunun üstü son noktaya, artık dönülemez noktaya gelinceye kadar fabrika yönetimi tarafından kapatılıyor. Geçtiğimiz aylarda yaşanan cinsel saldırı basına yansımaya tacizci formen işine devam edecek, bu iğrenç saldırıya uğrayan kadın arkadaşımızı ise işten atılacaktı.

Yazaki'de kullan at işçilik var. İŞKUR destekli işçi alıyorlar ve birçoğunu 1 yıl geçmeden çıkarıyorlar. Arkadaşlarımızı kendi istifa etti diye göstererek haklarını vermiyorlar. Japon tekeli Gemlik Serbest Bölge'de bir sömürü tezgahı kurmuş, asgari ücret karşılığı hayatlarımızı tüketiyor. “İstihdam seferberliği” denilerek her işçi başına devletten yaklaşık 700 TL destek alıyorlar. Bu sayede bu büyük kıyımını sürdürüyorlar.

- İşten atılma sebebin nedir?

- Çalışma koşullarını iyileştirmek, kadınlar için bu haksız ve ahlaki olmayan

uygulamaların son bulması için sendikalaşmak gerektiğini savundum. Kıdem tazminatının fona devredilmesiyle ilgili Metal İşçileri Birliği'nin (MİB) düzenlediği bir işçi toplantısı vardı, buraya arkadaşlarımı davet etmem Yazaki yönetimini çok rahatsız etmiş. Tüm bunlar birleşince beni işten çıkardılar. Bu arada Tüm Otomotiv ve Metal İşçileri Sendikası (TOMİS) üyesiyim.

- Direniş nasıl gidiyor? Dayanışma ne durumda?

- Direniş polis baskısıyla başladı. İlk iki gün gözaltına alındım. İkinci gün önlüğümü bile giyemedim aldılar. Nezarethaneye koydular, savcılığa çıkarıldım. Gözaltına alınma nedeni olarak OHAL'i gösterdiler. Benim söylediğim şey şu oldu, “ben hakkını arayan bir işçiyim, kimseye zarar vermiyorum, benim OHAL ile ne ilgim var” diye sordum. Cevap alamadım. Zaten cumhurbaşkanı da açıkladı işçinin OHAL ile ne alakası olduğunu. “Biz iş dünyasının rahatı için OHAL'den

istifade grev tehdidi olan yere müdahale ediyoruz. OHAL'i iş dünyamız daha rahat çalışsın diye yapıyoruz” dedi. Yani Erdoğan savcı ve polislere sorduğum sorunun cevabını vermiş oldu.

Benim kararlı duruşumdan sonra ve tabi ki verilen büyük destekten dolayı artık müdahale etmiyorlar.

Gemlik halkından büyük bir destek var. Gemlik'te her aileden biri Yazaki'de çalışmıştır. Yani nasıl bir sömürü kampı olduğunu bilirler. Bu da desteği arttırıyor tabi ki.

Serbest bölgede bulunan Çimtaş, Vibracoustic, Borusan, Nobel, Ficosa, Leoni Kablo gibi fabrikaların işçileri servislerle geçerken desteklerini sunuyorlar. Yazaki'den de tabi ki. İçeride arkadaşlar arıyorlar sürekli. Bunların dışında Bursa dışından da ilgi var.

Sesimi duyurmaya çalışan herkese *Kızıl Bayrak* aracılığı ile teşekkür ediyorum.

- Hedefiniz neler?

- Benim Yazaki'de büyük bir emeğim var ve beni bu şekilde kapı önüne koyamazlar. Bu sömürü koşullarına karşı tek kişi bile olsa bir şey yapılabileceğini göstermek istiyorum.

Kendimden önce Yazaki işçileri için direniyorum. Bu sömürü tezgahı, bu çalışma koşulları son bulsun diye direniyorum. Yazaki işçileri kendilerine güvenir ve birlik olurlarsa bu şartlardan kurtulurlar.

Fabrikalarda sömürülen, tacize uğrayan ama susan kadın işçilere cesaret vermek istiyorum. Biz kadınların bunları yenecek güçte olduğunu göstermek istiyorum.

KIZIL BAYRAK / BURSA

İEKK: Dilek Gültekin yalnız değildir!

İşçi Emekçi Kadın Komisyonları (İEKK), Bursa'nın Gemlik ilçesindeki serbest bölgede kurulu Yazaki fabrikasındaki baskı, sömürü ve tacize karşı mücadele ettiği için işten atılan ve direnişe geçen Dilek Gültekin için İstanbul Kadıköy'de 9 Temmuz Pazar günü destek eylemi yaptı. Eylem için saat 15.00'te Khalkedon Meydanı'nda buluşularak “Yazaki direnişçisi Dilek Gültekin yalnız değildir!” ozalitiyle kısa bir yürüyüş yapıldı. Yürüyüş öncesi Gültekin'in mücadelesi anlatılarak eylem destek verme çağrısı yapıldı.

Basın açıklaması yapılacak alana gelindiğinde okunan açıklamada ise Yazaki fabrikasında bir formenin kadın işçilere tecavüz girişimi ve yönetimin formene destek olmasına dikkat çekildi. Formenin daha önce de kadın işçilere cinsel tacizde bulunduğu ancak son tecavüz girişiminin ardından işçilerin tepkisi sonucu işten atılmasının sağlandığı ifade edilen açıklamada, tacize sessiz kalmayan Dilek Gültekin'in 23 Haziran'da “performans düşüklüğü” bahanesiyle işten atıldığı söylendi. OHAL'in sermaye sınıfının yararına olduğuna dikkat çekilen açıklamada OHAL bahanesiyle direnişçi işçinin iki kez gözaltına alındığı belirtildi.

Gültekin'in tacizin yanı sıra fabrikadaki ağır baskı ve sömürü koşullarına karşı da mücadele ettiği belirtilen açıklamada “Dilek'in mücadelesi sorunlar karşısında örgütlü olabilmenin ve sendikalaşabilmenin mücadelesidir” denildi.

Yazaki'de yaşananların, işçi sınıfının boğuştuğu sorunların yalnızca küçük bir örneğini oluşturduğuna dikkat çekilen açıklamada Dilek Gültekin'in tüm bu sorunlara karşı direniş seçtiği ifade edildi. İEKK'nın her zaman Gültekin'in mücadelesinin bir parçası olacağı vurgulanan açıklama sömürüye, taciz-tecavüze, mobbinge ve kıdem hakkının gaspına karşı Gültekin'le dayanışma ve onun gibi mücadele etme çağrısıyla sonlandı.

Eylem boyunca “Dilek Gültekin yalnız değildir!”, “Baskılar bizi yıldırılmaz!”, “Yaşasın Yazaki direnişimiz!” sloganları atıldı.

Dilek Gültekin'in direnişi sömürüye ve tacize karşı isyandır!

Cinsel tacize ve ağır sömürü koşullarına karşı mücadele ettiği için işten atılan Dilek Gültekin haklı ve onurlu mücadelesinde yalnız değildir.

Kadını ucuz iş gücü ve cinsel meta olarak gören kapitalist sistemin yarattığı eşitsizlik hayatın her alanında karşımıza çıkıyor. Biz kadın işçi ve emekçiler, toplumsal baskı ve eşitsizliğe karşı ses çıkardığımızda egemenlerin olduğu kadar, bilinçsiz sınıf kardeşlerimizin de baskı ve saldırılarına maruz kalıyoruz.

Hakkımızı aradığımızda “kadınlığını bil yerine otur” gibi ifadelerle karşı karşıya kalıyoruz. Bu gibi durumlar biz

kadın işçi ve emekçilere sınıfsal sömürünün yanında başka bir dizi sorunla mücadele görevi de yüklüyor.

Ben OHAL /KHK düzenine karşı direnen kadın bir emekçiyim. Direnişçi bir kadın olmanın sorunlarını/sıkıntılarını çok iyi biliyorum. Fakat bu sorunlar karşısında boyun eğmenin karşı karşıya kaldığımız sorunları daha da katmerleştirdiğini de biliyorum. Bunun için Dilek kardeşimin mücadelesini önemsiyorum. Sınıfsal ve cinsel eşitsizliğe karşı başlatılmış değerli bir direniş olarak görüyorum.

İlk günden itibaren bizim işimizden

olmamıza neden olan OHAL uygulamasını Dilek Gültekin'in direnişini kırmak için de kullandıklarını basından okuyorum. Tehdit ve gözaltı saldırısına rağmen direniş bayrağını işçi bir kadın olarak dalgalandırmanın çok önemli bir tutum olduğu ortada.

Hep birlikte OHAL /KHK karanlığını ve bu sömürü düzenini yeneceğimiz günler gelecek...

Yaşasın direniş!

Yaşasın sınıf dayanışması!

Yaşasın onurlu mücadelemiz

KHK DİRENİŞÇİSİ FATMA YILDIRIM

Çorlu SIO Automotive'de direniş var!

Taşeron çalıştırılmaya, ağır çalışma koşullarına karşı diren, birliğini kur, örgütlen!

4 Temmuz 2017 tarihinde Birleşik Metal İş Sendikası Trakya Şubesi'nin örgütlü olduğu SIO Automotive'de taşeron olarak çalışan güvenlik işçileri kadroya girmek talebinde bulundular. Ayrıca bağlı oldukları DAG Özel Güvenlik'in sigorta primlerini yatırmadıklarını öğrenen işçiler bu usulsüzlüğün derhal telefi edilmesini istediler. Fakat önce iki daha sonrasında üç güvenlik işçisi işten atılmış oldu. İşten atma saldırısına karşı işçiler direnişe geçtiler. Öncesinde tüm kurumlara, özellikle Birleşik Metal-İş Sendikası'na giderek bu direnişe destek vermeleri istendi. Sendika yönetimi Metal İşçileri Birliği'nin (MİB) işin içinde olduğunu söyleyerek MİB'i karalayan konuşmalar yaptı. Bunun üzerine şube yöneticilerine gerekli cevabı işçi arkadaşlarımız vermiş oldular. (Trakya MİB olarak buradan yanıtımızı pek yakında daha detaylı bir şekilde vereceğimizi şimdilik ifade etmekte yetiniyoruz.)

Dayanışma üzerinden işçi arkadaşlarımızın verdikleri röportajda Birleşik Metal-İş Sendikası'na cevabı ise şöyle idi: "Taşerona karşı verdiğimiz mücadeleye destek istemeye gittiğimiz Birleşik Metal-İş Sendikası Trakya Şubesi yöneticileri anlam veremediğimiz tutum içerisine girdiler. Bizlerin fabrikanın bünyesinde olmadığını, bu yanılla bir şey yapamayacaklarını söylediler. Bizler hem yasal direnişi hem de fiili direnişi fabrikanın önünde yapacağımızı kendilerine söyledik. SIO Automotive'in asıl işveren olduğunu, esas itibarıyla bizim çıkarılmamızı fabrikanın istediğini kendilerine söyledik. Ortalama zekaya sa-

hip bir işçinin Türkiye'de işten atmanın nasıl olduğunu bildiğini, onların bunu bilmemesinin imkansız olduğunu söyledi. Bunun üzerine 'Tamam taleplerinizi fabrika yönetimine ileticeğiz' denildi. Ardından geçen gün duyduk ki etrafta güvenlik işçisi arkadaşlarımıza bizim için 'onlar terörist' diyorlarmış. Onlara göre direnen, mücadele eden elbette 'terörist'tir. Savaşacağız, kazanacağız!"

Hakları için mücadele eden, direniş ateşini yakan işçileri görmezden gelen Birleşik Metal-İş Trakya Şubesi yöneticileri, temsilcileri yarın sözleşme döneminde nasıl bir yol sergileyeceğini şimdiden gösterdiler. Dün metal fırtınada EGO işçisinin yaktığı direniş ateşinin ön saflarında yer tutan güvenlik işçisi arkadaşlara dahi sırtını dönen bir anlayış bu.

Bu da yetmezmiş gibi her gün bu direnişi, bu onurlu mücadeleyi karalamaya çalışmaları da cabası.

Son olarak direnişteki arkadaşlarımızın 10 Temmuz tarihinde yazdığı ve vardiya girişi çıkışlarında dağıtılmış olan bildiriden alıntı yaparak sonlandırıyoruz. (Vardiya girişi çıkışlarına dağıtılan bu bildirinin ardından işçi servisleri artık fabrikanın içine giriyor ve işçiler buradan inip buradan biniyorlar. Yani işçileri direnen işçilerden yalıtılmaya çalışmanın farklı bir yöntemi uygulanıyor.)

"Anlaşılan o ki SIO Genel Müdürü Kemal bey SIO'daki sendikacıları görüp rahatlığa kapılmış. Kemal bey şahsında tüm patronlara sesleniyoruz; DİSK bünyesindeki sendikaların koltuklarını hasbelkader gasp etmiş üç beş soytarı-

ya bakıp da yanılmayın. DİSK devrimci genç işçilerin canları pahasına işkencehanelerde ödedikleri bedellerle kurulmuş ve işçi sınıfının yüreğine kazanmış bir konfederasyondur. Buradayız, DİSK üyesi devrimci güvenlik işçileriyiz. DİSK'e çöreklenmiş, satılmış sendikacılarla birlikte taşeron düzenini yıkacağız!"

Şimdi başta metal işçilerinin bu direnişe destek vermeleri, hem sermayeye hem de sendikalara çöreklenmiş sendika bürokratlarına karşı mücadeleye destek vermeleri daha büyük bir önem taşıyor. Gün dayanışma günü, gün sermayeye karşı, sınıfa karşı sınıf tutumunu gösterme günüdür.

TRAKYA MİB

SIO direnişçisi Işık Dahi ve Uluç Gavazoğlu ile direniş süreci üzerine konuştuk.

- İşten atılma ve direniş süreci nasıl başladı, anlatabilir misiniz?

Işık Dahi: Ben daha önce Tekirdağ'daki belediyelerin örgütlenmesinde yer almıştım. SIO Automotive fabrikasına girdiğimde ise taşeron firmanın hukuksuz uygulamalarına karşı toplu halde BİMER üzerinden şikayette bulunduk. Yavaş yavaş kadro fikri arkadaşlarımın da kafasında oturmaya başladı. Sendikaya üyelik çağrılarını yaptığımız süreçte patron bizi işten attı.

- Neden direniş? Direniş sürecinde hangi zorluklarla karşılaştınız? Üstesinden nasıl geldiniz?

"Bizim direnmekten, mücadele etmekten başka çıkar yolumuz yok!"

Uluç Gavazoğlu: Bundan sonra yapılacak tek şey direnişti. Ve böylece kapının önünde direnişe geçtik. Öncelikle fabrikada örgütlü olan Birleşik Metal-İş Trakya Şubesi yöneticileri yanımızda yer almadığı gibi, hakkımızda kara propagandaya başladı. Direniş ilerledikçe patron işçilerle temasımızı kesmek için servisleri fabrika içinden kaldırmaya başladı.

Işık Dahi: Sonuçta örgütlü insanlarız. Bir arkadaşımız sosyal medya işlerini organize ediyor, devrimci kardeşlerimiz ise arabalarını tahsis etti.

Uluç Gavazoğlu: Kısacası dayanışmayla zorlukların üstesinden geldik.

- Birleşik Metal-İş'in tutumunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Uluç Gavazoğlu: İlk başta şaşırıyorduk, nasıl olur da DİSK bünyesindeki bir sendikanın yöneticileri böyle bir direnişin yanında olmaz diyorduk. Direniş ilerledikçe farkına vardık ki karşımızda işverenle birlikte bürokrat sendikacılar da var. Koltuklarını korumanın dışında bir dertleri yok ve bunu patronla olabilirdiğince karşı karşıya gelmeyecek sağlama çalışıyorlar.

Işık Dahi: Buradaki direniş irademinin gücü tarihsel haklılığımızdan geliyor. DİSK'i var eden genç devrimci işçilerin anıları bizlere mücadele azmi veriyor.

- İşçilere emekçilere bir mesajınız var mı?

Uluç Gavazoğlu: Biz, işçiler birbirlerine güvensinler diyoruz. İşyerlerinde kendi birliklerini kursunlar, direnmekten korkmasınlar, çünkü bizim direnmekten, mücadele etmekten başka çıkar yolumuz yok!

Işık Dahi: Şunu kavrasınlar, bizler milyonlarca işçiden biriyiz. Ve bu anlamda yalnız değiliz. Bu toplumun çoğunluğu bizi. Hayatı var edenleriz. O yüzden korkmasınlar mücadeleye etsinler.

KIZIL BAYRAK / TRAKYA

“Fiili-meşru mücadeleye devam edeceğiz!”

7 Şubat tarihinde OHAL kapsamında yayınlanan 686 Sayılı Kanun Hükmünde Kararname (KHK) ile ihraç edilen Eğitim Sen üyesi **Yurdağül Şahin Demir**'le, var olan direnişler ve geçtiğimiz günlerde yapılan KESK Genel Kurulu üzerine konuştuk.

- OHAL ve KHK saldırıları nasıl bir mücadele programıyla püskürtülebilir?

- Dünya büyük bir kriz yaşıyor. Başta ekonomik olmak üzere sosyal, siyasal anlamda bir krizin içerisinde. Yaşadığı krizi ise savaşlar ve işçilere yönelik sosyal yıkım politikalarıyla aşmaya çalışıyor. Emperyalist devletler nüfuz alanlarını genişletmek için savaş tamtamlarını çalmaya devam ediyor. Bu özellikle kendini Ortadoğu'da hissettiriyor.

Dünya çapında yaşanan bu krizden Türkiye de payını alıyor haliyle. Hem içerde hem dışarıda saldırgan politikalar izliyor. Yaşadığı krizi atlatmanın çözümünü içeride ve dışarıda sürdürdüğü bu saldırgan politikalarda görüyor. İçeride 15 Temmuz'u fırsata çeviren Türk sermaye devleti saldırganlığını tahkim etmeye ve kendi iktidarını pekiştirmeye çalışıyor. OHAL ve KHK saldırılarıyla kendi iktidarını iyice kalıcılaştırıyor. OHAL'le toplumsal muhalefeti ezmeyi, KHK'larla da ilerici-muhafız kamu emekçilerini susturmayı hedefliyor.

Toplamda topyekûn bir saldırı var. Bu topyekûn saldırılara karşı da topyekûn direniş sergilenmeli. Tek başına OHAL, KHK mücadelesi yürütmek yetersiz. İçeride, dışarıda tüm saldırılara karşı toplamda bir direniş hattı örülmeli. 15 Temmuz'dan bu yana toplamda 130 bin kamu emekçisi ihraç edildi. Bunların çok az bir kısmı susmayı, geri çekilmeyi reddetti ve direnişi seçti. Bu çok anlamlı ve dönüştürücü bir adımdır. Ama sendikalar

ve ilerici kurumlar topyekûn direniş hattı örmediği sürece kazanım da uzun bir sürece yayılacaktır. Ama şuna inanıyorum ki, kazanacaksak bu direnişler sayesinde kazanacağız.

- Geçtiğimiz günlerde KESK Genel Kurulu gerçekleştirildi. Yeni bir yönetim seçildi. Buna dair izlenimleriniz ve bundan sonraki süreçte KESK'ten beklenen nedir?

- OHAL ve KHK'lara karşı örgütlü olduğunu söyleyen sendikaların bir kısmı suskunluğa seçerken, bir kısmı kamu emekçilerine saldırırken, bir kısmı da uzlaşmayı kendine rota edindi. Bu tabloyu yırtan ve tek çözümün direnmek ve ısrar olduğunu gösteren Nuriye ve Semih mücadeleleriyle sendikaların göğüslemesi gerekeni göğüslediler. Bu yolda ilerleyen Kadıköy'de, Bakırköy'de, Kartal'da direnenler olarak kazanana kadar direnmeyi kendimize şiar edindik. Ve bu mücade-

lemizde KESK'in sadece yanımızda olmasını değil, direnişleri tüm Türkiye'ye yaymasını ve var olan direnişleri büyütmelemlerini aylardır talep etmekteyiz. Yapılan İhraç Kurultayı'nda da bu talebimizi kürsüden dillendirdik. Ayrıca bu sene bağlı bulunduğumuz sendikaların genel kurulları vardı. Buralarda da direnişlerin sahiplenilmesi gerektiğini ve bu kurulların direnişlere hizmet etmesini söyledik. Ancak şunu gördük ki, yapılan genel kurullar direnişlerin çok uzağında. Her zamanki gibi 3 senden 5 ondan hesaplarıyla seçimlerin derdindeler. KESK Genel Kurulu'nda da bunu gördük. Ama şunu da vurgulamak gerekiyor; belirleyici olan yönetimde olmak değil. Belirleyici olan tüm saldırılar karşısında bir irade ortaya koymak ve bunda ısrar etmek. Ve haklarımızı alana kadar bulunduğumuz alanlarda var olabilmek. Nuriye ve Semih yönetimde değillerdi ama hem ulusal hem de uluslararası alanda direnişleriyle haklı taleplerini tüm dünyaya duyurdular.

KESK Genel Kurulu üç gün sürdü. Üç gün boyunca kürsülerden hamasi nutuklar atıldı. Ancak 15 Temmuz'dan bu yana kamu emekçilerine dönük saldırılara karşı bir direniş hattı örmekten itinayla kaçınıldı. Uzlaşma ve diplomasi yolu tercih edildi.

Biz, bu sendikaları fiili-meşru mücadele hattı ile sokaklarda kurmuş kamu emekçileri olarak, fiili-meşru mücadeleye devam edeceğiz. Ve sendikalarımızın bu anlayışla hareket etmesi için ısrarcı olacağız. Ancak bu şekilde sendikamızı harekete geçirebilir, direnişleri büyütebiliriz.

Son olarak şunu söyleyebilirim, var olan direnişler kazanımla bitmeyebilir ancak biliyoruz ki tarihte kazananlar hep direnenler olmuştur.

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL

İstanbul'da ihraçlara karşı direniş devam ediyor

KHK'larla ihraç edilen Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) üyesi emekçilerin direnişi oturma eylemleriyle sürüyor. Direnişçiler Pazartesi, Çarşamba ve Cumartesi günleri Bakırköy ve Kadıköy'de eylemler gerçekleştiriyor. Eylemlerde iktidarın saldırıları ve yalanları teşhir edilerek imza toplanıyor.

8 Haziran günü Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda emekçilere seslenen direnişçi kamu emekçilerinden Nuray Şimşek, haksız ve hukuksuz olarak ihraç edildiklerini belirterek "Madem terör örgütleriyle bağlantımız vardı, neden hakkımızda adli bir işlem yapılmıyor da sadece işten atıyoruz?" diye sordu. Suçsuz ve haklı olduklarını belirten Şimşek, tek "suç"larının AKP'li olmamak olduğunu ifade ederken "Direnişten başka yol yok, çare yok" diye konuştu. Eylem halaylarla, söylenen türkülerle devam ederken kitleye seslenişler sürdü.

Kadıköy Altyol'da da KHK ihraçlarının teşhir edildiği konuşmalarda Nuriye Gülmen ve Semih Özakça için özgürlük istendi.

10 Haziran günü ise Kadıköy ve Bakırköy'deki eylemlerde muhalif kimliklerinden dolayı ihraç edildiklerine dikkat çeken emekçiler, iktidarın "darbeyle mücadele" yalanını teşhir ettiler. Aynı zamanda açlık grevinin 4. ayında olan Gülmen ve Özakça'nın durumuna dikkat çekildi. Emekçiler her iki eylemde de direnen işlerine döneceklerini vurguladılar.

Emekçiler 12 Haziran günü de eylemlerini sürdürürken Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda direnişçi öğretmen Muhammed Sevinçtekin konuştu. HaberTürk muhabirlerinin de eylemi izlemesi vesilesiyle yandaş basının direnişlerini görmezden geldiğine dikkat çeken Sevinçtekin "Eylemimizi haber yaparlar mı bilinmez" dedi. OHAL İnceleme Komisyonu'nun bir aldatmaca olduğuna dikkat çeken Sevinçtekin, Yüksel direnişine karşı devreye sokulan polis şiddeti ve direnişçilere verilen ev hapsine de değindi.

Kadıköy Altyol'da ise 15 Temmuz darbe girişiminin ardından AKP'nin kendi darbesini yaptığını dikkat çeken emekçiler tek adam diktatörlüğünün kurumsallaştırılmak istendiğini vurguladı. 21 haftadır direnişte olduklarını belirten emekçiler, Gülmen ve Özakça'yla dayanışma çağrısı yaptılar.

Yüksel direnişi polis terörüne rağmen sürüyor

KHK'larla işlerinden atılan kamu emekçilerinin başlattığı Yüksel direnişi her gün gerçekleşen polis saldırılarına rağmen sürüyor.

7 Temmuz günü Yüksel Caddesi'nde 13.30 ve 18.00 açıklamaları yapıldı. Açıklamalara saldıran polis gözaltı terörünü devreye soktu. Yüksel Caddesi'nde direnişçi Mahmut Konuk sessiz eylem yaptı. Herhangi bir açıklama yapmayan ve slogan atmayan Konuk, polisler tarafından Karanfil Sokak girişine dek sürüldü. Konuk'un ardından eylem yapılırken iki kişi

gözaltına alındı. Saat 18.00'deki eylemde de 3 kişi gözaltına alınırken saldırıyı gördüleyenler polis tarafından engellenmeye çalışıldı.

8 Temmuz günü de öğle ve akşam eylemlerine polis saldırıları gerçekleşirken gözaltına alınanlar oldu. OHAL ve KHK ihraçlarını protesto etmek için Sakarya Caddesi'nde her Cumartesi eylem yapan KESK Ankara Şubeler Platformu üyeleri de basın açıklaması gerçekleştirmek isterken polisin "açıklamayı bitirin" dayatmasıyla karşılaştı.

9 Temmuz günü de direnişçiler ve destekçileri polis tarafından darp edilerek alandan uzaklaştırılırken gözaltı yapıldı.

10 Temmuz günü öğle açıklamasında 6 kişi darp edilerek gözaltına alınırken akşam açıklamasına da saldıran polis 2 kişiyi gözaltına aldı.

11 Temmuz'da da eylemler sürerken 12 Temmuz günü ev hapsi cezası verilen direnişçiler ve destekçileri polis tarafından sürüklenerek alandan uzaklaştırıldı. Bir direnişçi ise gözaltına alındı.

15 Temmuz darbe

(15 Temmuz darbe girişiminin yıl dönümü vesilesiyle, TKİP Merkez Yayın Organı EKİM'in Ağustos 2016 tarihli 303. sayısının başyazısını güncelliğinden dolayı tekrar okurlarımıza sunuyoruz.)

7 Haziran seçimleri ile birlikte ortaya çıkan parlamento tablosu, ABD eksenli emperyalist batı dünyası ile işbirlikçi büyük burjuvazinin önemli bir kesiminde gizlenemeyen bir memnuniyet ve rahatlama yaratmıştı. Paha biçilmez hizmetlerinin ardından artık kendileri için sorun dönüşmüş bulunan Tayyip Erdoğan'ı dizginlemenin ve gidişatı denetim altına almanın birçok bakımdan amaca en uygun siyasal zemini nihayet oluşmuş gibi görünüyordu. Hedefleri AKP-CHP işbirliğine dayalı bir "büyük koalisyon"du. Durumdan sancısız, sarsıntısız, kapsayıcı ve tam da bu sayede emekçi kitleler için fazlasıyla aldatıcı çıkış yolu olarak bunu görüyorlardı.

7 Haziran'ı izleyen daha ilk birkaç hafta içinde bu hesabın tutmayacağı açığa çıktı. İktidardaki konumunu korumakta kararlı, dahası buna mecbur da olan Tayyip Erdoğan, kısa dönemli olarak bunu olanaklı kılacak o biricik yola başvurmakta tereddüt etmedi. "Çözüm süreci" aldatmacasını bir yana bıraktı; Kürt halkına karşı kapsamlı ve dizginsiz bir yeni kirli savaş cephesi açtı ve hedeflediği siyasal karşılığı da 1 Kasım seçimleri üzerinden elde etti.

Fakat bu başarının kendisi, ağır bir siyasal kriz halini almış mevcut durumdan parlamenter bir çıkışın görünür bir gelecek için mümkün olmadığını da göstermiş oldu. Bunu daha 1 Kasım'ı öncelleyen süreçte hissetmiş ya da öngörmüş olmalı ki, emperyalist batı basınında, özellikle de ABD'nin gayri resmi ama gerçekte yönetim üzerinde etkili çevrelerinde, askeri bir darbe de içinde olmak üzere, Türkiye'ye ilişkin çeşitli felaket senaryoları açık ya da örtülü tehditler eşliğinde dillendirilmeye başlandı. Türkiye "öngörülemez ülke" ilan edildi; sürece müdahale edilmezse eğer onu Irak ya da Suriye benzeri bir akıbetin beklediği söylendi. ABD'nin iki eski Türkiye büyükelçisi, en etkili Amerikan basın organlarının birinde, Türkiye'deki mevcut gidişatın felaketli bir hal almaması için Erdoğan'a açıkça istifa, yani tatlılıkla boyun eğme çağrısı bile yapabildi.

Bütün bunların anlamı ve önemi ne olursa olsun, tartışma ve spekülasyonlara konu edilen muhtemel bir askeri darbenin 15 Temmuz'da başarısızlığa uğrayan türden bir girişim olacağını denebilir ki hemen hiç kimse beklemiyordu. Doğal olarak darbenin odağındaki Fethullahçı çete ile onu buna en azından cesaretlendirdikleri kesin olan ABD merkezli ve CIA bağlantılı bazı karanlık çevreler hariç.

SINIFSAK DEĞİL GRUPSAL BİR İHTİYAÇ

7 Haziran'ın ardından gündeme getirilen yeni yönelimin paradoksu şuydu: Kürt halkına karşı yeni kirli savaş, Tayyip Erdoğan AKP'sine kısa dönemli olarak iktidar konumunu korumak ve dahası güçlendirmek olanağı sağlamıştı. Ama tersinden de bu aynı savaş, düzen ordusuna yeniden siyasal bir inisiyatif, güçler dengesinde etkin bir yeni konum ve dolayısıyla özgüven kazandırarak, böylece muhtemel bir askeri darbe için koşulları hiç değilse işin bu yönünden hazırlamaya başlamıştı.

Bu kuşkusuz darbe sürecinin fiilen başlaması değil fakat bunun için gerekli koşullardan birinin potansiyel zemin olarak oluşması demektir. Askeri bir darbenin düzenin iç ve dış egemenleri için kendini dayatan bir ihtiyaç haline gelmesi, bu arada toplumun hiç değilse bir

kesiminde belli bir kabul görebilmesi ve dolayısıyla başarısı için temel önemde başka bazı koşullar gereklidir. Bu çerçevede darbenin zamanlaması da doğal olarak bu koşulların oluşmasına sıkı sıkıya bağlı olacaktır.

Örneğin; Kürdistan'daki kirli savaşın toplum için artık kaldırılamaz düzeye ulaşabilecek sonuçları, toplumsal huzursuzluğu azdıracak boyutlarda bir ekonomik çöküntü, Tayyip Erdoğan iktidarının sonu gelmez hamle ve tahriklerinin ateşleyeceği Haziran Direnişi türünden yeni bir büyük toplumsal patlama vb. türden gelişmeler, emperyalizmin ve işbirlikçi burjuvazinin desteklemekten öteye bizzat ön ayak olacakları bir askeri darbeyi kolaylaştırmakla kalmaz, gösterilecek özel çabalar eşliğinde ona belirli bir meşruiyet ve toplumsal destek bile sağladı. (Mısır'daki Amerikancı Sisi darbesi bunun başarılı bir güncel örneği olarak duruyor orta yerde.)

Oysa 15 Temmuz böylesi bir zeminde tümüyle yoksun bir girişim oldu. Sınıfsal bakımdan tanımlanabilir bir güce dayanmadığı gibi, toplumsal düzeyde elle tutulur bir siyasal ihtiyaca da karşılık düşmüyordu. Dolayısıyla belirgin bir bahanesi, toplumun bir kesiminde olsun hayırhah bir tavırla karşılanabilecek inandırıcılıkta bir gerekçesi yoktu. İçinde düzen ordusunun sayıları yüzü aşan ge-

neralleri olmazsa ve hareket alanı neredeyse tüm ülkeyi kaplamasa buna alelade bir saray darbesi girişimi bile denebilirdi.

Dinci faşist nitelikteki darbe girişimi, sınıfsal-siyasal güç ilişkileri zeminindeki gerçek bir ihtiyacın değil, fakat başta zor aygıtları olmak üzere devletin tüm temel kurumlarında ve son derece etkin konumlarda yuvalanmış örgütlü bir çetenin kendi öznel ihtiyaçlarının bir ürünü oldu. Nitekim zamanlamasını belirleyen de tümüyle buydu. Ordu ve yargıdaki güncel bir toplu tasfiyenin hedefiydiler; ordu üzerinden en etkili kozlarını kullanarak ön almaya kalktılar. Büyük bir kumar oynadılar ve kaybettiler.

Kendine özgü bu karakteri başarısızlığa daha baştan mahkum olduğunun bir göstergesi gibi görünse bile, bu durum 15 Temmuz darbe girişiminin toplum düzeyinde yarattığı muazzam sarsıntının, açığa çıkardığı gerçeklerin ve önünü açtığı yeni güç dengelerinin büyük politik önemini ortadan kaldırmamaktadır.

SERMAYE DÜZENİNİN POLİTİK VE MORAL İFLASI

Darbe girişimi öncelikle sermaye düzeninin, özellikle de devletin içinde bulunduğu içler acısı durumu gözler önüne sermiştir. ABD'nin hizmetinde ve CIA denetiminde olduğu çok uzun yıllardır bili-

girişimi ve sonrası

nen dinci bir cemaatin, polis ve yargıdaki muazzam gücünün ötesinde, düzen ordusunu neredeyse ele geçirmekte olduğu ve bu en etkili gücü kullanarak devlet iktidarını da ele geçirmeye yeltendiği açığa çıkmıştır. Ve darbe girişimi uygulamaya konulana kadar iktidar gücünü elde tutuyor görünenlerin bundan haberi bile olamamıştır. Devlet iktidarının içinde bulunduğu derin yapısal zafiyeti ortaya koyan bu olgu düzen payına utançların en büyüğüdür; etkisi öyle kolay silinmeyecek türden bir büyük politik ve moral iflasın ifadesidir.

Bunu başarısız darbe girişiminin hemen sonrasında düzenin hemen tüm kesimlerinin kolektif bir ikilyüzlülük ve riyakârlık örneği olarak tutturduğu ortak söylem tamamlamaktadır. Uzun yıllardır orta yerde açık duran bir gerçeğin, Fethullah Gülen ve cemaatinin CIA denetiminde ve dolayısıyla ABD emperyalizminin hizmetinde olduğunun anlaşılabilmesi için meğerse kanlı darbe girişimi gerekliymiş. Oysa her durumda olduğu gibi burada da şiddet politikanın başka araçlarla devamından ibarettir. Fethullah Gülen'in dünkü konumu, temel misyonu ve çabası neydiyse bugün de özünde odur. Dün polis ve yargı kullanılarak düzen ordusunun bir kesimine karşı en rezil yol ve yöntemlerle yapılanlar, şimdi düzen ordusunun bir başka kesimi kullanılarak hükümete karşı kanlı bir darbe yoluyla yapılmak istenmiştir. Hedef ve amaç özünde farklı değildir.

Ama bu adamın emperyalizmin hizmetindeki karanlık örgütü daha düne

kadar Tayyip Erdoğan'ın açık iktidar ortağıydı ve kendisi de hemen tüm kesimleriyle sermaye düzeninin "hoca efendi hazretleri"ydi. Özal'dan Ecevit'e birbirini izleyen sermaye hükümetleri tarafından hep el üstünde tutulmuş, her alanda destek ve teşvik görmüş, AKP döneminde ise devlet iktidarına fiilen ortak olmuştu. Ta ki devlet iktidarını paylaşmaktaki anlaşmazlık ve çatışma başlayana kadar. Başarısız darbe girişimi, bu çatışmanın yalnızca mantıksal bir uzantısı olmuştur.

Darbe girişimi riyakârlığa ve ikilyüzlülüğe dayalı aynı kolektif düzen söyleminin bir başka boyutunu ibretle izlemimize de vesile oldu. Bugün kendi halkına kurşun sıktığı için "vatan haini" ilan edilen darbecilerin dikkate değer bir bölümü, son bir yıldır Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaşın başındaki general ve subaylardan oluşmaktadır. Ve onlar, tam da bu kirli ve kanlı icraatlarından dolayı, darbe girişimine kadar "vatan kahramanı" olarak göklere çıkarılıyorlardı. Oysa aynı kişiler orada da halka kurşun sıkıyor, sıradan insanları katlediyor, tank, top ve helikopter kullanarak kentleri harabeye çeviriyor, bodrumlara sığınmış savunmasız insanları yakarak toplu infaza tabi tutuyorlardı. Bugünkü iktidarın tam onayı ve tüm desteği ile...

REJİM KRİZİNDEN DEVLET KRİZİNE

Darbe girişiminin bir başka önemli sonucu, yıllardır sürmekte olan rejim krizinin bu gelişmeyle birlikte halen sonu belirsiz bir açık devlet krizi biçimini

almış olmasıdır. Bu kuşkusuz yeni bir durum değildir. Fakat yine de özellikle yeni kirli savaşla birlikte devlette bir bütünlük ve uyum görüntüsü yaratılmıştı. Darbe girişimi bunun ne denli iğreti ve geçici olduğunu göstermekle kalmadı, yarattığı yeni durumla devlette uyum ve güveni neredeyse tümünden yerle bir etti. Temel kurumlar arası olduğu kadar her kurumun kendi içinde de durum halen budur. Anlı şanlı düzen ordusu fiziki ve moral açıdan acınası hallere düşürülmüştür. Yalnızca binlerce subayını değil, moral gücünü ve tüm itibarını da yitirmiş haldedir. Durumu fırsata çeviren Tayyip Erdoğan iktidarının birbirini izleyen darbeleri yaşanan perişanlığı iyiden iyiye ağırlaştırmaktadır.

Sorun darbeye bulaşmış ordudan da ötedir. Yargı başta olmak üzere devlet bürokrasisinin tüm alanlarını kapsamaktadır. Binlerce hakim ve savcı, on binlerce memur darbe girişimiyle bağlantılı olarak görevden alınmış, binlercesi tutuklanmıştır. Sonu gelmeyen temizlik üniversitelerden futbol federasyonuna devletin ve kamusal yaşamın tüm alanlarına uzanmaktadır. Çok geçmeden bizzat iktidar partisinin kendi içine de uzanacaktır. Tayyip Erdoğan'a en yakın kurum sayılan MİT üzerindeki koyu kuşku bulutları bile devletin halihazırda içinde bulunduğu durumun vahametini göstermeye yeterlidir.

DİNCİ İKTİDARIN GÜCÜNÜN SINIRLARI

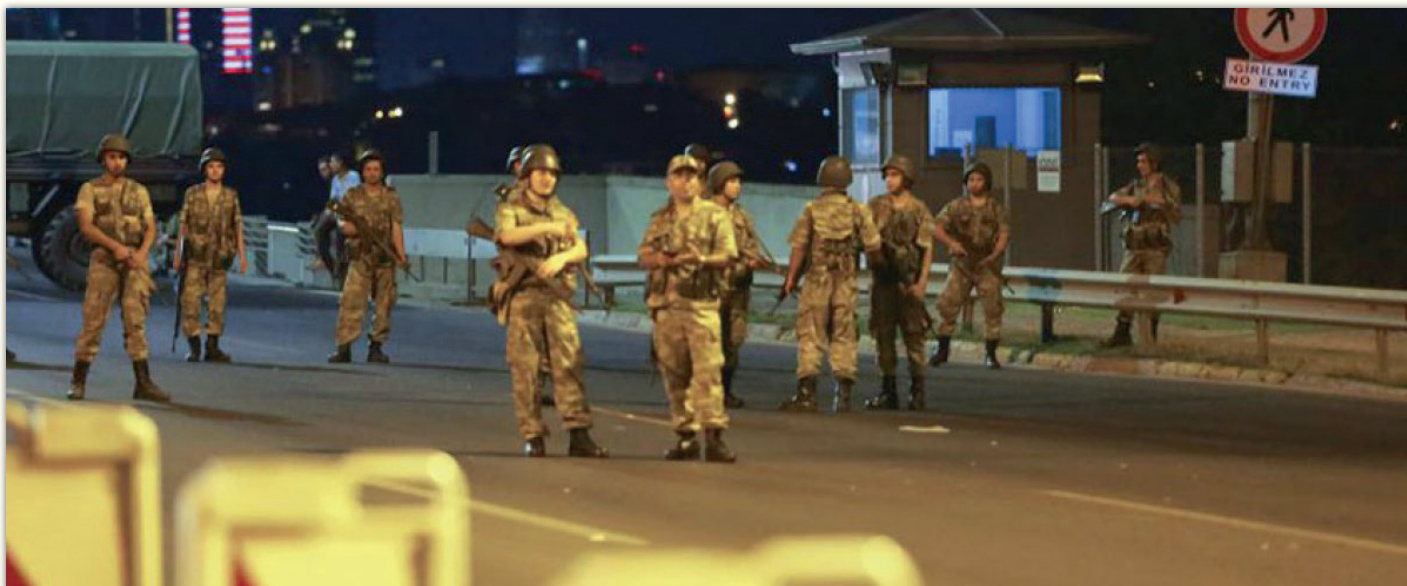
Darbe girişimi, devlet iktidarını ele geçirdiği ve hemen tüm kurumlarda

dizginleri elde tuttuğu sanılan dinci gerici odayı Tayyip Erdoğan AKP'sinin bu alandaki gücünün gerçek sınırlarını da ortaya koymuştur. Muhtemeldir ki hazırlığı ayları bulan bu denli kapsamlı bir organizasyondan darbe öncesi saatlere kadar haberleri bile olamamıştır. Olup bitenler darbe girişimcilerinin iktidarın önde gelen adamlarını pekala etkisizleştirme, hatta imha etme olanaklarına gerçekte sahip olduklarını göstermektedir. Bu akıbetten kurtulmaları öylesine tesadüflere ve darbecilerin izahı güç davranışlarına bağlıdır ki, bunun kendisi darbe girişiminin bir oyun olabileceği, ya da iktidar çevreleri tarafından o söz çok edilen "üst akıl" tarafından bilinçli olarak "başarısızlığa programlandığı" spekülasyonlarına neden olabilmektedir.

AKP'nin devlet iktidarına hakimiyet alanında bu görüldüğünden çok daha güçsüz konumuna çeşitli açıklamalar getirilebilir. Ama şu kadarı darbe girişimiyle birlikte daha bir netleşmiştir: AKP'nin devlet iktidarına yerleşme yılları, gerçekte AKP'den çok Fethullahçı çetenin devleti ele geçirme sürecine sahne olmuştur. Özellikle polis ve yargı üzerinden bu zaten herkesin malumuydu. 15 Temmuz darbe girişimi bunun asıl ordu üzerinden böyle olduğunu, başta AKP şefleri olmak üzere herkesi şaşkınlığa düşürecek biçimde açığa çıkarmıştır. AKP'nin asıl gücü ve dolayısıyla siyasal meşruiyeti, sahip olduğu önemli seçmen desteğinden geliyordu. Ama ona hükümet olmaktan öte devlet iktidarını ele geçirmek imkanını sağlayan, bizzat cemaatin dolaysız olarak Amerikan destekli kirli ama cüretli operasyonları olmuştu. 15 Temmuz darbe girişiminin yeni bir düzeyde tescillediği gerçek, Fethullahçı çetenin bu işi AKP'den çok bizzat kendisi için yapmış olduğudur.

DARBE GİRİŞİMİ VE AMERİKAN EMPERYALİZMİ

Darbe girişiminin uluslararası bağlantıları, özellikle de ABD'nin rolü, doğal olarak en çok merak edilen, yaygın tartışmalara ve spekülasyonlara konu edilen bir alan. AKP iktidarı resmi planda açıkça ifade etmekten kaçınsa bile, medyası aracılığıyla darbeden dolaysız olarak ABD'yi sorumlu tutmakta, hedefin Türkiye'yi sonu belirsiz bir iç savaş içinde

bölüp parçalayarak güçten düşürmek olduğunu söylemekte, bu çerçevede darbenin püskürtülmüş olmasını "ikinci milli kurtuluş savaşının zaferi" olarak sunmaktadır. Tayyip Erdoğan ise darbe girişimi karşısında batının kendisine sahip çıkmadığını dozu artan gergin söylemlerle her fırsatta dile getirmekte, bununla batının gerçekte darbenin başarısını ve dolayısıyla kendisinin saf dışı edilmesini temenni ettiğini de ima etmektedir.

Darbeye girişenlerin başta ABD olmak üzere batılı emperyalistlerin desteğine bel bağladıkları ve başarılı olmak durumunda bunu almayı kuvvetle umdukları yeterince açıktır. Söz konusu olanın Fethullahçı bir darbe olması bile kendi başına bunun böyle olduğunun tartışmasız bir kanıtıdır. ABD ve AB sözcülerinin darbenin akıbeti az çok belli olana kadar açık bir tavır almaktan kaçınmaları ise darbecilerin beklentilerinin temelsiz olmadığını bir göstergesidir.

Bütün bunlara rağmen darbe girişiminin karar verici konumdaki emperyalist merkezlerden kaynaklandığını söyleyebilecek durumda değiliz. ABD'nin, ki NATO'dan ayrı düşünemeyiz, Türkiye'de bir askeri darbe için harekete geçirebileceği güçleri salt Fethullah Gülen Cemaati ile sınırlaması mantıktan yoksundur. Bunu böyle düşünmek, ABD emperyalizminin Türkiye'deki imkan ve dayanaklarının gerçek kapsamına gözlerini kapamak demektir. Darbenin arkasında doğrudan emperyalist merkezler olsaydı, bu girişim NATO'ya göbekten bağlı komuta kademelerini kapsar, TÜSİAD burjuvazisinden ve elbette medyasından gerekli desteği alır ve başta Tayyip Erdoğan olmak üzere AKP şeflerini kolayca devre dışı bırakırdı. Daha doğrusu darbe daha baştan buna göre planlanır, hazırlığı buna göre yapılır, zamanlaması buna göre seçilir, böylece başarısı da şansa bırakılmazdı. Oysa tam tersine, darbe esnasında cemaatçiler haric kimsenin kılını kıpırdatmadığını ve dahası darbenin boşa çıkarılmasına TÜSİAD medyasının özel bir katkı sağladığını biliyoruz.

Yine de bütün bunlar ortada bir Amerikan bağlantısı olmadığı anlamına gelmemektedir. Fethullah Gülen'in ABD'deki kefilisi Henry Barkey darbe gecesi Türkiye'de idi ve bir ötekisinin, Graham Fuller'in de olduğu konusunda ciddi iddialar var. Bu, CIA adına Fethullahçı cemaate nezaret eden ekiptir ve muhakkak ki, önemli bir toplu tasfiye öncesinde onun ne yapmaya niyetlendiğinin tümüyle farkındaydı. Cesaretlendirmiş olmaları da kuvvetle muhtemeldir. Hükümet medyası Afganistan ve İncirlik üzerinden Pentagon bağlantılarını da ileri sürmektedir. İncirlik üssünün darbedeki rolünü buna ilişkin iddialarına dayanak yapmaktadır. Tüm bu konular halen büyük ölçüde karanlıktadır ve ancak spekülasyonlara konu edilebilirler.

Fakat yeterince açık olan, AKP'yi değil ama Tayyip Erdoğan'ı etkisizleştirecek girişimlere başta batılı emperyalist merkezlerin sempatiyle yaklaşabildiğinin darbe girişimi vesilesiyle açığa çıkmış olmasıdır. Halihazırda ilişkilerdeki gerginliğin asıl nedeni de tümüyle budur. Tayyip Erdoğan'ı huzursuz eden ve özellikle batılı merkezlerle karşı hırçın söylemlere yönelten, emperyalist batı dünyasında ne denli yalnızlaştığının ve dahası gözden çıkarıldığının darbe girişimiyle birlikte daha belirgin biçimde açığa çıkmış olmasıdır. Bu, zaten krizde olan ilişkilerin hepten kötüleşmesi, karşılıklı güvensizliğin dip noktayı bulması demektir.

Fakat tam da bu durumun Türkiye'nin kamp değiştirmesine, Atlantik ittifakından kopup Avrasya'daki yerini nihayet almasına hayırlı bir vesile olacağını düşünenler hayal dünyasında yaşıyorlar. Kürt halkına karşı kirli savaş politikası ekseninde Tayyip Erdoğan'ın yanında saf tutmuş bulunan "ulusalçı" çevreler darbe girişimiyle birlikte bunu daha da ileriye götürmelerini bu türden fantezilerle haklı göstermeye çalışıyorlar. Bu, Türkiye kapitalizminin yapısal özelliklerini, kuru lu sermaye düzeninin tarihsel şekillenişini, buradan gelen iktisadi, mali, politik, kültürel, askeri, diplomatik karakterini

bilmezlikten gelmektedir.

Tayyip Erdoğan batılı merkezlerle sorunlar yaşayan ve kendine belli bir manevra alanı açmak için batı dışındaki güç odaklarıyla ilişkiler geliştirmeye yönelen ilk kişi değildir. İktidarının son döneminde Menderes'le başlayıp Demirel'le süren bir tür politik gelenektir bu. Ama bu davranış Türkiye'nin emperyalist batı dünyası içindeki konumunda herhangi bir değişiklik yaratmamıştır, ilişkilerin doğası gereği yaratamaz da. Bunun emperyalist dünya sistemi içinde olabilmesi, emperyalist güç dengelerindeki köklü değişikliklere, sistemi aşarak gerçekleşmesi ise toplumsal devrime bağlıdır. Bu iki alternatif dışında, mevcut düzen zemininde böyle bir şans kategorik olarak yoktur. Bunu bir yerlerden zorlamaya kalkmak ise yalnızca "beklenen türden" bir darbeye bile bile davetiye çıkarmak demektir. Bunu en iyi bileceklerden biri de kuşku duymamalıyız ki bizzat Tayyip Erdoğan'ın kendisidir.

Bu konuda son bir nokta. Gözleri Kürt halkının özgürlük ve eşitlik mücadelesine düşmanlıkla kararmış bulunan ve olup bitenlere hep buradan bakmayı bir davranış biçimi haline getirmiş bulunan aynı "ulusalçı" çevreler, ABD, AB ve NATO'nun Türkiye'yi kanlı boğazlaşmalara iterek bölüp parçalamak hesap ve niyeti ile hareket ettiklerini bugüne kadar iddia edemediler. Bu çerçevede son darbe girişimini de buna yönelik kapsamlı bir planın uygulaması saymaktadırlar ve bu konuda iktidar medyasının bir kesiminin propagandası ile tam olarak örtüşmektedirler.

Bu değerlendirmenin en zehirli yanı, sermaye düzeni ve devleti şahsında bugünün Türkiye'sinin, emperyalizmin hizmetinde ve bölge halklarına karşı tarihsel ve güncel olarak üstlendiği değişmez rolü karartmaya çalışmasıdır. Türkiye başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere batı emperyalizmine bin bir bağla bağlıdır. 60 yıldan fazladır NATO üyesidir ve tüm bu tarih boyunca bulunduğu bölgede ona sadakatle hizmet etmiştir. Bunun güncel örnekleri Libya ve Suriye'dir. NATO'nun

Libya'yı yıkıma uğratan savaşı Türkiye üzerinden yürütülmüştür. Suriye'yi kanlı boğazlaşmalar içinde tüketen ve bu arada siyonist İsrail'i bu cephede alabileceğine rahatlatan emperyalist planların birinci dereceden uygulayıcılarından biri de Türkiye olmuştur. AKP ve Tayyip Erdoğan Türkiye'si!

Böyle bir Türkiye'nin, Amerikan emperyalizmi için Ortadoğu'da siyonist İsrail kadar önemli ve birçok bakımdan ondan çok daha işlevli kapitalist bir Türkiye'nin, Kürtler devletleşme imkanı bulsunlar diye batı emperyalizmi tarafından feda edilebileceğini düşünebilmek için mazlum bir halka karşı düşmanlığı paranoya düzeyine çıkarmış olmak gerekir.

Ve bu aynı Türkiye, AKP ve Tayyip Erdoğan Türkiye'si, emperyalizmin Ortadoğu'nun bağrına saplı hançeri olarak duran siyonist İsrail'le ilişkilerini yeniden yoluna sokabilmek için daha şu son birkaç ay içinde adeta yırtmıştır. Zira bunu, iktidar konumuna batıdan yönelebilecek muhtemel komplolara karşı en büyük güvencelerden biri olarak görmüştür.

Sorun emperyalizme göbekten bağlı ve "Atlantik ittifakı"na sadakati tartışmasız sermaye Türkiye'sinden gelmiyor. Sorun emperyalizme ve işbirlikçi burjuvaziye hizmet yeteneği hâlâ da tartışmasız AKP'nin kendisinden de gelmiyor. (Abdullah Gül ve Ahmet Davutoğlu gibi adamlar üzerinden yapıldığı bilinen hesaplar bile bunu göstermiyor mu?) Sorun yalnızca AKP'deki Tayyip Erdoğan liderliğinden geliyor. Onun emperyalist dünya için artık yorucu olmaya başlayan dengesiz ve kendi ifadeleriyle "öngörülemez" davranış çizgisinden geliyor. Emperyalizmin adamlarının Tayyip Erdoğan'ı tehditler eşliğinde istifaya çağırmaları, böylelikle işleri tatlılıkla hal yoluna koymayı umabilmeleri bile bunun bir kanıtıdır. Tayyip Erdoğan'ı sarayına kapatarak geri plana itme potansiyeli taşıyan 7 Haziran seçim sonuçları karşısında duyulan büyük sevinç ve rahatlama bile bunun bir kanıtıdır.

Son darbe girişimi kendisine yeterli bir korku ve dolayısıyla ders verebildiyse eğer, işleri yeni bir dengede ve hiç değilse bir süreliğine yine Tayyip Erdoğan'ın kendisiyle götürmek tercihi de bunun çok geçmeden ortaya çıkacak yeni bir kanıtı olursa buna da şaşırılmak gerekcek. Kuşku duyulmasın ki Tayyip Erdoğan'ın halihazırdaki bir dizi hamlesi tam da bu olanağı elde etmeye yöneliktir. Ve kestirmeden ekleyelim ki ona şu sıra bu doğrultuda en büyük yardımcı sunan da işbirlikçi burjuvazinin TÜSİAD eksenli kesimidir.

KRİZİN FIRSATA ÇEVİRİLMESİ

Tayyip Erdoğan ve partisinin başarısız darbe girişiminin ardından oluşan özel ortamı büyük bir fırsata çevirmek, bunu iktidar konumunu pekiştirmenin

ve kendi yeni devlet düzenini kurmanın bir olanağı olarak kullanmak niyet ve çabasında olduğu gerçeği üzerinde gereğince duruluyor. Krizi fırsata çevirmeye yönelik bu çabanın öncelikli alanlarından birinin uluslararası ilişkiler olduğunu vurgulamış bulunuyoruz. Tayyip Erdoğan ele geçirdiği fırsatı, öncelikle kendini ABD ve AB nezdinde ve üstelik bu kez tüm ulusun meşru ve tartışmasız lideri olarak pazarlamak için kullanıyor. İçeride düzen muhalefetiyle estirilen barış ve uzlaşma havasının, laik ve Kemalist kesimlere yönelik sembolik jestlerin en öncelikli hedefi denebilir ki tam da dış ilişkiler alanıdır. Bunu dışarıdaki zayıflığı içerideki bu manevralarla dengeleme çabası olarak niteleyenler haklı bir noktaya işaret etmiş oluyorlar.

Fakat bu aynı zamanda içeride ortaya çıkmış bulunan zayıflığı da dengeleme çabasıdır. Bu nedenledir ki OHAL ile elde etmiş bulunduğu olanağı halen en öncelikli hedefler üzerinde yoğunlaştıran Tayyip Erdoğan iktidarı şu aşamada hedef genişletmemeye çalışmaktadır. Darbelerini cemaati her alanda temizlemeye ve bu arada köklü kurumsal düzenlemelerle düzen ordusunu denetim altına almaya odaklanmaktadır. 15 Temmuz'dan beri artan kayıplara rağmen henüz Kürt halkı üzerinden savaş naralarına yönelmemesi de bu politikanın bir yansımasıdır. Bu sinsi ve tehlikeli manevraların yararını da fazlasıyla görmektedir. Düzen muhalefeti yedeğe alınmış durumdadır. Düzen medyası neredeyse koro halinde her bakımdan iktidarın hizmetindedir.

Fakat darbe girişiminin yarattığı krizi fırsata çeviren yalnızca AKP iktidarı değildir. Özellikle TUSİAD burjuvazisi de kendi yönünden benzer bir çaba içindedir. 7 Haziran sonrasında emperyalist merkezlerle birlikte AKP-CHP bileşenli bir "büyük koalisyon" peşinde idiler. O zamanki hedef Tayyip Erdoğan'ı geri plana itmek ve birikmiş sorunları parlamentoda güçlü bir mutabakatla çözüm yoluna sokmaktır. Şimdi ise darbeye karşı çıkmış olmanın güveniyle ve darbeden sıyrılmış olsa bile zayıflığı açığa çıkmış, bu nedenle de uzlaşmaya açık görünen Tayyip Erdoğan liderliğinde bir "milli mutabakat" durumu yaratmaya çalışıyorlar. CHP'nin Tayyip Erdoğan ilişkilerini hızla yumuşatması aynı zamanda bu eğilimi görmüş olmasından dolayıdır.

Darbe girişimiyle birlikte oluşan yeni güç dengesi ortamında yaşanan bu gelişmeler günden güne daha bir açıklık kazanacak ve üzerinde bundan sonra nasılsa durulacaktır. Şimdilik şu kadarını söylemekle yetinelim: Darbenin baş hedefi olan ve bunun sağladığı mağduriyeti en iyi biçimde kullanarak, krizi kendi dinci rejimini nihayet kurabilmenin bir fırsatına çevirmeye çalışan Tayyip Erdoğan ve şürekasının halihazırdaki hummalı faaliyeti yanıltıcı olmamalıdır. Dinci darbe girişiminin açığa çıkardığı devlet krizi tüm dengeleri bozmuştur ve bu beraberinde

yeni saflaşmaları, yeni güç ilişkilerini ve elbette çatışmalarını getirecektir. Tayyip Erdoğan iktidarının halihazırdaki girişimleri kısa dönemli olarak ona belli bir güç kazandırıyor gibi görünse bile gerçekte bunlar normalleşmeyi sağlamak bir yana yıllardır sürmekte olan rejim krizini daha da derinleştirecek türdendir.

DARBE VE SOL HAREKET

Darbe girişimi devrimci ve sosyalist olmak iddiasındaki solun zayıflıklarının görülmesine yalnızca yeni bir vesile oldu. Solun bu kesiminin belirgin biçimde güçsüz, olayların gidişini etkileyecek toplumsal dayanaklardan ve bu türden sarsıntılara dayanıklı örgütsel yapılardan yoksun olduğunu görebilmek için darbe girişimine gerek yoktu. Yine de olup bitenler bu yapısal zayıflıkların anlamını ve ağır yıkıcı sonuçlarını daha iyi değerlendirebilmek için yararlı bir vesile olmuştur.

Kuşkusuz bunlar çözümü kısa dönemli sorunlar değildir. Ama doğru devrimci bir perspektifiniz ve buna uygun bir pratik yöneliminiz yoksa eğer aradan yıllar geçse de sonuçta bir şey değişmez. Perspektif sorunundan hiçbir biçimde genel teorik bakış açısını, programı ya da devrimci bir stratejiyi kastetmiyoruz. Bunlar kuşkusuz çözümü temel önemde sorunlardır; ama gereklerini pratikte tüm mantıksal sonuçlarına götürebilmek kesin şartıyla.

Dün olduğu gibi bugün de en hayati ve çözücü halka devrimci sınıf yönelimidir, devrimci bir sınıf hareketinin gelişimi için varını yoğunu ortaya koyabilmektir. Bugünün Türkiye'sinde devrimci bir programın ve stratejinin anlam bulabileceği, devrimciliğin tutunabileceği, kendini üretebileceği, güç yaratabileceği ve dolayısıyla olayların gidişatını etkileme olanağı kazanabileceği biricik alan burasıdır. Sınıflar mücadelesi buradan

geliştirilebilir, devrimci sınıf mücadelesi zemini ancak ve ancak buradan kazanılabilir. Bunun dışındaki tüm diğer alanlar sizi yalnızca toplumun modern eğilimli ara burjuva katmanlarına, onların bu düzeninin temelleri ve temel kabulleriyle kolayca bağdaşabilecek hassasiyetlerine götürür. Bundan da reformizmin her biçimi çıkar, ama devrimcilik asla.

Kendisine yönelen darbenin boşa çıkarılmasını bir karşı darbeye çevirmek yönelimi ve çabası içindeki bir dinci gerici iktidara karşı acil mücadele görevleri düşünüldüğünde burada tartıştığımız sorunlar fazla genel ve uzun vadenin konusu gibi görünüyor. Fakat sorun da tam olarak budur. Yapısal zayıflıklarımızın kısa dönemli çözümleri yazık ki yoktur. Stratejik çözümlüğü olan yönelimler içinde olunmadıkça, güncel gelişmelere kendi içinde taktik yönelimlerle devrimci yanıtlar üretebilmek olanağı da yoktur. Bu bir açmaz olmaya devam eder ve bu durumda olanları düzen çatlaklarından yararlanma adı altında burjuva politkasının şu veya bu kulvarında saf tutmaya mahkum bırakır. Halihazırdaki "en geniş demokrasi cephesi" söylemleri, "darbe mekaniğine karşı barış" yönelimi, laiklik savunusu vb. konum ve tutumlar bunun bir yansımasıdır.

Değerlendirmelerinin bu yönü kamuoyuna fazlaca yansıtılmamış olsa bile siyasal sürecin muhtemel seyri kapsamında Tayyip Erdoğan'ı bertaraf etmeye yönelecek Amerikancı bir askeri darbe, TKİP V. Kongresi'nin önemli tartışma temalarından biriydi. Ve kamuoyuna yansımış bulunan şu türden değerlendirmeler, tam da böylesi gelişmelere devrimci yanıtlar geliştirebilme kapsamında ortaya konulmuş, partimiz de dahil devrimci olmak iddiasındaki sol hareketin bu konudaki güncel açmazları vurgulanmıştı:

"... Mevcut krize devrimci alternatif geliştirmek, kuşkusuz programatik ve

stratejik bir çerçevede, ama tümüyle pratik bir sorundur. Ortaya koyduğunuz çözüm alternatifinin pekala bir toplumsal mantığı, bir sınıfsal karakteri olabilir. Ama bu da kendi başına hiçbir şeyi çözmez. Asıl önemli ve tayin edici olan, bu çizginin toplumsal hayatın içinde kendi gerçek dayanaklarından güç alabilmesidir, maddi sınıfsal bir temel üzerinde ete kemiğe bürünebilmesidir. Bu olmadığı sürece sözünüzün gerçek siyasal yaşam içinde bir yeri, bir etkisi, işlevi olamaz. Ya elleri böğründe kalırsınız, ya da ne edip edip olayları etkilemek adına gerçekte başka güçlerin eklentisi haline gelirsiniz, onların çözüm çizgisinin dolgu malzemesi olursunuz. Ayaklarınızı temsil etmek iddiası taşıdığınız toplumsal alana basmadıkça, sırtınızı salt en ileri kesimleri şahsında da olsa devrimci bir sınıfa dayamadıkça, sınıf mücadelesi sürecindeki desteğini buradan alan bir siyasal güç odağı haline gelmedikçe, güncel krizlere pratik değeri olan çözümler sunamazsınız..." (TKİP V. Kongresi Açılış Konuşması... / Parti, Sınıf ve Siyasal Mücadele)

Halen güçlü ve etkili bir dinsel gerici odağı olan AKP'nin, son gelişmelerden de en iyi biçimde yararlanarak, başarısız dinci faşist darbeyi başarılı bir başka dinci faşist darbeye çevirmek çabasının göğüslenmesi kuşkusuz acil bir güncel görevdir. Ama gerçekten devrimci olan bir parti, bu çabaya kendi yönünden en anlamlı katkısını, kendi bağımsız devrimci konum ve kimliğini koruyarak ve kendi stratejik yönelimleri doğrultusundaki çabalarını yoğunlaştırarak sunabilir ancak. Öteki her şey şu veya bu burjuva siyasal yönelimin eklentisi olmaktan öte bir anlam taşımaz.

EKİM

(TKİP Merkez Yayın Organı
EKİM'in Ağustos 2016 tarihli 303.
sayısından alınmıştır...)

Hamburg G20 zirvesi...

Zirve karşıtı hareketin dersleri ve kazanımları

Hamburg doğumlu Almanya Başbakanı Angela Merkel ve Hamburg'un SPD'li Belediye Başkanı Olaf Scholz, en başta ABD'ye olmak üzere dünyanın zenginlerine Almanya'nın gücünü ve ağırlığını hissettirmeyi amaçlamışlardı. Ayrıca AB'li ortaklarını Almanya etrafında toparlamak, bir gövde gösterisi yapmak ve kendi ev sahipliği koşullarında başarılı bir G20 zirvesi gerçekleştirmiş olarak Eylül ayındaki seçimlere gitmek gibi çok yönlü hesapları vardı.

Hamburg sadece bir ticaret ve finans merkezi değil. Hamburg aynı zamanda geçmişte sert sınıf mücadelelerine sahne olmuş tarihi bir kenttir. Öte yandan, Hamburg barikat savaşlarına da yabancı değil. Hamburg, bünyesinde taşıdığı ilerici ve devrimci dinamikleri ve hiç eksik olmayan sınıf ve kitle hareketleri ile, günümüzde de farklı bir yerde durmaktadır. Merkel ve Olaf Scholz, Hamburg'un bu ayırt edici özelliğini hiç hesaba katmadılar. Ya da kendilerine ve Hamburg başta olmak üzere, Almanya'nın diğer kentlerinden ve diğer ülkelerden Hamburg'a yığılacakları "Avrupa polisi"ne fazla güven-diler. Hamburg ve tüm Almanya'da aylar öncesinden yapılan hiçbir çağrıyı da kale almadılar. G20 zirvesini Hamburg'da gerçekleştirmekte ısrar ettiler.

Hiç kuşkusuz bu, açık bir meydan okumaydı. Diğer bir deyişle, dünya zenginleri olarak ve haliyle, kapitalist-emperyalist dünya adına, sadece Hamburg ve Almanya'nın değil, dünyanın tüm ülke-lerinden ve uluslarından işçilerine, yoksul emekçilerine, ilerici ve devrimci güçlerine dönük açık bir savaş ilanıydı. Mutlak surette kazanacaklarına inanıyorlardı, ne var ki çok fena yanlışlardı.

Zirvenin selameti için milyonlarca avro harlandı. Temel hak ve özgürlükler askıya alındı. 20 bini aşkın polis ve özel tim gün-lerce azgın ve acımasız bir terör estirdi. G20 karşıtı gösterilere katılmayı engellemek amacıyla, kirli burjuva medya her gün ve her saat zehir kustu. Bir korku atmosferi yaratmak için her türlü kara propagandaya başvurdular, yine de başaramadılar. Bunların tümü de zirvenin gerçekleştirildiği bölgeler başta olmak

Hamburg'da gerçekleşen, esas kaynağı ve gücü genç kuşak olan gerçek bir kitle hareketiydi. G20 zirvesine işte bu militan ve kitlesel gösteriler damgasını vurdu. Kara propagandalara, "terör" demagojisine rağmen, gösterilerin konuşulması, bunun çarpıcı kanıtıdır.

üzere, Hamburg'un hemen her semtinde kurulan Hamburg'a özgü barikat ve blokaj eylemleri ve kitlesel, bir o denli kararlı protesto gösterileri ile her gün boşa çıkarıldı. G20 zirvesine geçit verilmedi. Deyim yerindeyse Hamburg bir hafta boyunca dünya zenginlerine dar edildi.

Her şeyden önce, emekçi kitleler, en çok da bu zirvelere katılımın her daim ezici çoğunluğunu oluşturan genç kuşaklar bu türden zirvelere ilk kez tanık olmuyor. Sadece son yıllarda, NATO, Davos, G8, ardından G7, G20 gibi adlarla sayısız zirve gerçekleştirildi. Dolayısıyla, zirve karşıtı dünya işçileri, emekçileri ve zirve karşıtı eylemlerin en büyük kesimini oluşturan gençlik kitleleri deneyimli ve donanımlıydı. Tüm

zirvelerin dünyanın efendisi en zengin kapitalist-emperyalist devletlerin zirveleri olduğunu, sadece ve sadece sosyal yıkım ve emperyalist saldırganlık ve savaş ürettiğini biliyorlardı. Hamburg'da yapılacak olan G20 zirvesinin de aynı misyona sahip olduğu ve benzer yıkıcı sonuçları olacağı konusunda tam bir

açıklığa sahiptiler. Demek oluyor ki, G20 zirvesinin aracısı olacağı saldırıların niteliğini doğru anladılar. G20 denen saldırganlığa karşı mücadele için sokaklara çıktıklarında nelerle karşılaşacakları konusunda da bir açıklıkları vardı. Doğal olarak buna göre hazırlandılar, aylar öncesinden başlayarak sayısız politik ve pratik çalışma yürüttüler. Ve böylece bu kez başarılıydılar. Bu başarının gerisinde, tam da saldırının niteliğini doğru algılayıp anlamaları yatmaktadır.

Alman devleti süzme bir polis devletidir. Gestapo ruhu ile donanımlıdır. Militan gösterilere ve dosdoğru çıkarlarına yönelen sınıf ve kitle hareketlerine karşı öteden beri tahammülsüzdür. Tarihinde bunun çokça örneği bulunmaktadır. Planlı kundaklama, provokasyon, yargısız infaz, özel birlikler, Gestapo polislerinin yargıcı olduğu mahkemeler, toplama kampları, sokak ortasında işkence, Goebbels'in marifeti olan yalanı gerçek gösterme mahareti, Alman tekelci devletin tarihinde ve yeri geldiğinde bugün de başvurduğu şiddet aracı silahlarıdır. Bu kez de farklı olmadı. Kirli medyasını da harekete geçirerek günler öncesinden, dikkati sürekli anti-faşist otonom grupların üzerine çekti. Zira onları G20 zirvesi karşıtı sınıf ve kitle hareketinin yumuşak karnı olarak görüyorlar, onlar üzerine kurgulanmış kara propagandanın katılımı engellemede rol oynayacağını düşünüyorlardı. Bu nedenle başından

sonuna dek bu güçler üzerinden G20 karşıtı kitle protestolarını kriminalize etmeye yoğunlaştılar. Avrupa medyasının da desteğini alarak, her gün ve her saat "terör" demagojisi yapıldı.

Doğrusu yakın tarihlerde, Almanya'nın finans merkezi Frankfurt'ta, Avrupa Merkez Bankası'nın açılışı sırasında otonom grupların kimi eylemleri üzerinden yapılan "terör" demagojisi bir ölçüde sonuç vermişti. Fakat bu kirli silah bu kez çürük çıktı. Hatta tersinden bir bumerang gibi dönüp kendilerini vurdu. Sokaklara önce binler, ardından on binler ve en son yüz bin kişi olarak çıkan protestocu işçi, emekçi ve gençler, bu grupların kimi eylemlerini onaylamakla birlikte, öne de çıkartmadı. Hatta ve hatta polisin bu gruplara dönük saldırı ve şiddetine karşı durdu, onları sahiplendi. Bu, oldukça pozitif bir rol oynadı, G20 zirvesi karşıtı tüm gösterilerin gerçek bir kitle hareketi olarak gerçekleşmesini sağladı. Hamburg'da gerçekleşen, kelimenin gerçek anlamıyla, esas kaynağı ve gücü genç kuşak olan gerçek bir kitle hareketiydi. G20 zirvesine işte bu militan ve kitlesel gösteriler damgasını vurdu. Medya aracılığıyla yürütülen kara propagandalara, "terör" demagojisine, G20 zirvesindeki kimi liderlerin kınama içerikli bu yönlü demeçlerine rağmen, zirvenin ve liderlerin açıklamalarının değil de, her gün biraz daha büyüyen ve 9 Temmuz günü 100 binlik gösteri ile zir-

ve yapan gösterilerin konuşulması, bunun çok somut ve çarpıcı kanıtıdır.

Dünya işçilerine ve emekçilerine dönük kapitalist yoğun sömürü, soygun, dur durak bilmeyen sosyal yıkım saldırısı, gerici ve karşı-devrimci şiddet, emperyalist saldırganlık ve savaş, bunların tümü de emperyalist-kapitalist dünya adına, bir sınıf saldırısı olarak ve tek bir merkezden, üstelik planlı biçimde yürütülmektedir. Emekçi yığınlar artık bu saldırının küresel olduğunu, NATO, Davos, G7, G20 ve başka adlarla toplanan zirvelerin de bunların aracı olduğunu yavaş yavaş bilince çıkartmaktadır. Öte yandan, bu küresel ve birleşik saldırılara karşı mücadelenin de, birleşik ve enternasyonal bir mücadele ve dayanışma olması gerektiği bilinci gelişmektedir. Bir başka deyimle halihazırda doğal bir enternasyonal dayanışma durumu var. "Wall Streeti işgal et" eylemlerinden küreselleştirme karşıtı gösterilere, Avrupa Merkez Bankası'na karşı eylemlerden NATO karşıtı gösterilere bir dizi alanda bu olgu kendisini dışa da vurmaktadır. Bu gösterilere katılan dünyanın tüm uluslarından ve ülkelerinden işçilerin, emekçilerin ve genç kuşağın birbirlerine gösterdiği yakınlık ve dayanışma tam da bunun ifadesidir. Bu aynı şey, daha belirgin biçimde Hamburg'daki G20 zirvesi karşıtı protesto gösterileri sırasında da görüldü.

Hamburg'daki militan ve kitlesel tüm eylemlerde, en somut olarak da 100 bin kişinin katıldığı son gösteride her ülkeden, her ulustan ve her renkten insan vardı. Trenlerle, otobüslerle ve otomobillerle Hamburg'a koşmuşlardı. Pankartları, renk renk dövizleri, kendilerine ait bayrak ve flamaları ile gelmişlerdi. Çok çeşitli partiler, örgütler, platformlar ve inisiyatifler, hatta tek tek insanlar olarak alandaydılar. Önceden bir tanışıklıkları yoktu, ancak kaynaşma vardı; gözle görülür bir etkileşim vardı, sınır yoktu, tam tersine, "G20'ye karşı en geniş dayanışma" vardı. Yani onlarca örgütün bir araya gelip G20 zirvesi karşıtı gösteriler için çağrı niteliği taşıyan ana sloganı ete kemiğe büründü Hamburg'da. Kapitalist-emperyalist saldırılara karşı en geniş bir doğal enternasyonal dayanışmanın en ileri örneği sergilendi. Hamburg G20 zirvesi karşıtı dev gösteri başta olmak üzere, tüm gösterilerin G20 zirvesi karşısındaki başarısında bu olgu da çok önemli rol oynadı. G20 karşıtı güçlerin en önemli kazanımlarından biri idi.

Bu oldukça önemli bir olgudur. Zira, "Henüz büyük ölçüde kendiliğinden ortaya çıkan bu enternasyonalist etkileşim,

yakınlaşma ve dayanışma eğilimlerinden geleceğin devrim mücadeleleri için çıkarılması gereken sonuçlar üzerinde önemle durulmalıdır. Emekçiler aynı cephede bulduklarını, ulusal ve uluslararası düzeyde ortak düşmana karşı savaşacaklarını, henüz dar sınırlar içinde de olsa eylemlerini ortaya koyabiliyorlar. Bu olgu, bu mücadelelerin devrimci bir önderliğe, dolayısıyla programa ve yöne kavuştukları bir durumda, devrimci enternasyonalizme kazandıracakları muazzam güç konusunda şimdiden bir fikir vermektedir." (Her alanda devrime hazırlanıyoruz!, TKİP IV. Kongresi, Ekim 2012)

Hamburg'daki G20 zirvesinin özel biçimde altı çizilmesi gereken bir diğer özelliği daha var. Hamburg'da bir hafta boyunca yapılan eylemler, ama özellikle son gün gerçekleştirilen militan ve kitlesel gösteri, ikinci paylaşım savaşı sonrasında Hamburg'da yapılan en görkemli gösteri olmuştur. Açıkçası, durgunlukla karakterize olan günümüz Almanya'sında böyle bir gösteriye fazlasıyla ihtiyaç vardı. O kadar ki, işçiler, emekçiler ve genç kuşaklar için bir umut ışığı olduğu gibi, zirve karşıtı kitle gösterilerine katılan devrimci parti ve örgütler için paha biçilmez bir güç ve moral vermiştir. Gelecek açısından gözle görülür bir özgüven kazandırmıştır. Mevcut haliyle yeterli olmasa da bu da önemli bir kazanımdır.

"Gerek sistemin bütünsel bir bunalım içinde debelenmesi, gerekse bunun yol açtığı toplumsal çalkantılar, geniş çaplı kitle hareketleri ile halk isyanlarına varan mücadeleler, doğal olarak dünya ölçüsünde devrimci akımlara güç ve moral

vermektedir. Fakat büyük bölümüyle geride kalmış bir dönemin ürünü bu akımların gerçek manada kendilerini bulabilmeleri ve yeni tarihsel dönemin gerektirdiği devrimci önderlik ihtiyacına yanıt verebilmeleri, ancak köklü bir biçimde yenilenebilmeleri ile olanaklıdır. Bunun bir yanı 20. yüzyılın büyük bir bölümüne damgasını vurmuş her türden ideolojik bozulmanın etkilerinden köklü biçimde arınmak, öteki yanı ise aynı yüzyılın zengin deneyimler içeren bütün bir devrimci sürecinden en iyi biçimde öğrenmek ve bunu toplumsal gelişmenin ortaya çıkardığı yeni sorunlara bilimsel devrimci yanıtlar üretmekle birleştirmektir." (Her alanda devrime hazırlanıyoruz!, TKİP IV. Kongresi, Ekim 2012)

Hamburg G20 zirvesi emperyalist büyük devletler arasındaki çelişkilerin, çıkar çatışmalarının derinleştiği, rekabetin yoğunlaştığı ve hegemonya kavgasının iyiden iyiye kızıştığı bir konjonktürde gerçekleştirildi. Bu da doğal olarak zirveye, zirvede yapılan tartışmalara ve sonuçlara yansıdı. Örneğin daha önceki zirvelerde iyi kötü bir uzlaşma zemini vardı. Tüm farklılıklara rağmen sonunda bir uzlaşma zemini bulunuyordu. Keza, eskiden az çok bir birliktelik, bir ortaklık vardı. Hegemonya krizi bu denli derinleşmemiştir. Sistemin tartışmalı da olsa bir hegemon gücü vardı. Parçalanma ile karakterize değildiler. Bu kez tablo pek çok bakımdan farklıydı. ABD ile AB, esasta da Almanya-Fransa eksenini ile ABD, ABD ile Rusya arasında kıyasıya bir rekabet var. Pek çok konuda ciddi görüş farklılıkları var. Haliyle "teröre karşı mücadele" gibi beylik konuda ve diğer bazı ikincil konulardaki birliktelik hariç, daha önemli diğer konularda ortak bir irade ortaya koyamadılar, ortak kararlar alamadılar. Serbest ticaret anlaşmaları, Paris İklim Anlaşması gibi konular bunun en somut örneğidir. Doğrusu, zirve, sistemin bekası için fazla bir zorlayıcılıktan da uzak bir seyir izledi. Tablo bu kez esasta bölünme ve parçalılıkla karakterize oldu.

Bu durum, liderler arasındaki ilişkilere dek sirayet etti. Sözelimi Trump ile AB ve Almanya'nın lideri A. Merkel arasındaki soğuk savaş devam etti. Merkel, "Hiç kimse korumacılık ve içe kapanmakla bir yere gidemez" mealinde sözlerle Trump'a göndermede bulundu. Trump, Putin başta olmak üzere, aralarında Erdoğan'ın olduğu kimi ülke liderleri ile ayak üstü denebilecek görüşmeler yaptı yapmasına, ama genel olarak lakayit ve ciddiyetsizdi. Koltuğuna kızını oturtarak Polonya'ya gitti. Merkel zirve vesilesiyle rakiplerine güç gösterisi yapmayı tasarlamıştı. Bu sayede AB'yi yeniden toparlamak ve kendi etrafında birleştirerek ABD'nin karşısına dikilmek hedefi vardı. Ne var ki, bunda da arzuladığı düzeyde bir başarı sağlayamadı. Sonuç olarak, Hamburg G20 zirvesinde kapitalist-emperyalist güçlerin kayda değer bir başarısından söz edilemez.

Nitekim, zirvenin yapıldığı günlerde CNN'de Christian Amanpour'a konuşan Kanada Dışişleri Bakanı Chrystia Freeland, durumu, "II. Dünya Savaşı'ndan bu yana 70 yıldır süren bir dünya sisteminin çöküşünü izliyoruz!", "Uluslararası örgütler dünya sorunlarına artık cevap üretmiyor. Trump başkanlığındaki ABD ise dünya liderliğini bırakıyor!" diyerek, özetledi. Toplamında bakıldığında, Kanada dışişleri bakanı çok da haksız sayılmaz.

Kapitalist-emperyalist sistemin, kendisini nefes alamaz hale getiren bir bunalımla karşı karşıya olduğu tartışmasızdır. Kapitalizm adeta yıkılmayı beklemektedir. Ancak, sistem ne denli derin ve ağır bir krizde olursa olsun, yıkılışı kendiliğinden olmayacaktır. Onu yıkmak gerekir. Devrim için devrimci sınıf ve devrimci parti her zamankinden daha yakıcı bir ihtiyaçtır. Kapitalist metropollerdeki proleter kitle hareketleri ve Tunus'tan Mısır'a ve Türkiye'ye patlak veren halk isyanları döne döne bunu anlatmaktadır. Hamburg'daki görkemli G20 zirvesi karşıtı kitlesel gösteri buna yeni bir çağrıdır.

Suriye'yi parçalama çabaları

Altıncı yılında bulunan Suriye'deki yıkıcı savaşın bitirilmesi ABD ile işbirlikçileri tarafından engelleniyor. Esad yönetimini yıkıp Suriye devletini ortadan kaldırmaya muvaffak olamayan bu yayılcı güçler, ülkeyi parçalamaya odaklandılar. Bir tarafta Türk devleti ile cihatçı tetikçileri, öte tarafta ABD ile Suudi Arabistan-İsrail-Ürdün gibi işbirlikçileri Suriye'den parçalar koparmaya çalışıyorlar. Bu güçlerin izlediği yayılcı politika, cihatçı çeteleri temizleyip ülkenin bütünlüğünü sağlamaya çalışan Suriye yönetimi ile müttefiklerini pek çok zorlukla karşı karşıya bırakıyor.

ASTANA'DA OYUNBOZANLIĞA DEVAM

Rusya ile ABD'nin dalgalı/istikrarsız işbirliği devam ederken, Astana toplantılarının beşincisi de gerçekleştirildi. ABD'nin provokatif/küstah saldırganlığını kontrol altında tutmak için çaba sarf eden Rusya, İdlib'e yığılan cihatçı çetelerin tasfiyesi konusunda işbirliği yapması için Türkiye'yi sıkıştırıyor. Rusya, İran, Türkiye üçlüsünün katılımıyla gerçekleştirilen Astana toplantılarına Suriye hükümeti ile AKP iktidarı güdümündeki cihatçı çetelerin temsilcileri de katılıyor.

Rusya ile ilişkilerin devamı için bu toplantılara katılan Türk devleti, görüşmelerde kayda değer bir ilerleme sağlanmasını engellemek için çaba sarf etmeyi de ihmal etmiyor. Nitekim AKP iktidarının temsilcileri, geçen hafta gerçekleştirilen Astana toplantılarının beşincisinde de aynı uğursuz rolü oynadılar. Toplantının ardından basına demeç veren Suriye hükümetinin baş görüşmecisi Beşar el Caferi, "gerilimi azaltma bölgeleri planının uygulanmasına izin verecek yeni bir anlaşma" imzalanmasına Türkiye heyetinin engel olduğunu söyledi.

Beşinci toplantıda da kayda değer bir ilerlemenin sağlanamamasına rağmen, 'Ortak Çalışma Grubu' oluşturma, bu oluşumun gelecek ayın başında İran'da bir araya gelmesi ve altıncı Astana toplantısının Ağustos ayının son haftasında gerçekleştirilmesi için anlaşma sağlandığı belirtildi.

Gerilimi tırmandıran T. Erdoğan AKP'si, hem yayılcı heveslerine ulaşmak istiyor hem Kürt halkının Rojava'daki kazanımlarını ortadan kaldırmaya çalışıyor. Cihatçı çeteleri beslemesi de, Astana görüşmelerini sabote etme çabaları da, Efrin'e saldırmak için Rusya-ABD ikilisinden icazet alma girişimleri de bunun içindir.

Kürt halkının kazanımlarını kendisi için tehdit sayan bu zihniyet, içerideki Kürtlerin eşitlik ve özgürlük taleplerini ise azgın devlet terörü ile bastırmaya çalışıyor. Bu yayılcı zihniyet, Kürt sorununu çözmek bir yana daha da ağırlaştırıyor. Sorun ağırlaştıkça dinci sermaye iktidarının açmazları da derinleşiyor. Bu ise, AKP iktidarını Rusya ile ilişkileri sürdürmek, Astana toplantılarına katılmak ve bazı tavizler vermek zorunda bırakıyor.

BAHANE İŞİD; AMAÇ SURİYE'Yİ PARÇALAMAK

ABD emperyalizminin Suriye'ye saldırısının başlıca hedefleri ülkeyi parçalamak, Esad yönetimini yıkmak, İran'ı sıkıştırmak ve ırkçı-siyonist İsrail'i rahatlatmaktır. Bir dediği öbürünü tutmayan D. Trump yönetiminin tüm icraatları bu hedeflere endeksli. Bazı alanlarda Rusya ile işbirliği yapsa ve "öncelik Esad yönetimi değil İŞİD'i yenilgiye uğratmaktır" türünden söylemleri olsa da Trump yönetiminin uğursuz hedefleri değişmiyor.

İŞİD'e saldıran Suriye ordusunun ABD tarafından vurulması, Esad yönetiminin kimyasal silah kullanmaya dönük hazırlıklar yaptığına dair yalanların piyasaya sürülmesi, PYD'nin kontrol ettiği bölgelerde kurulan Amerikan askeri üsleri, "Suriye'nin geleceğinde Esad'ın yer almasına göz yumamayız" gibi küstahça açıklamalar vb., "İŞİD'e karşı savaş" söylemini öne çıkartan faşist Trump yönetiminin yayılcı/emperyalist hedeflerini gözler önüne seriyor.

ABD'nin hedefleri, ırkçı-siyonist İsrail rejiminin beklentilerine de denk düşüyor. 1967'den beri Golan tepelerini işgal altında bulunduran İsrail hem bu bölgede yeni bir direniş cephesinin açılmasını

engellemeyi hem Suriye ile Hizbullah ilişkilerini zayıflatmayı hem Golan tepelerine yakın bölgelerin El Kaide çetelerinin denetiminde kalmasını istiyor. Küstahlıkta sınır tanımayan siyonistler, her fırsatta Washington'daki hamilerinden İran'a karşı daha saldırgan bir politika izlemelerini de talep ediyor.

Suriye'yi parçalamak için Kuzey'de Demokratik Suriye Güçleri'ni (QSD) dayanak haline getiren ABD, Güney'de ise Ürdün'de eğitip donattığı Yeni Suriye Ordusu (YSO) ismiyle anılan tetikçileri kullanıyor. Rojava kentlerinin yanı sıra Dera ile Deyr el Zor'u da Suriye'den koparmaya çalışan ABD, buna dayanarak Ortadoğu'da zayıflayan hegemonyasını tahkim etmek istiyor. Nitekim Trump yönetimi, Rusya ile yaptığı pazarlıklarda, İŞİD'den kurtarılan bölgelere Suriye ordusunun girişinin engellenmesini temel şartlardan biri olarak dayatıyor.

RUSYA MERKEZLİ İTTİFAK GÜÇLERİ

Emperyalist/siyonist güçler, somutta ABD/İsrail ikilisi ile işbirlikçileri, ülkeleri parçalayıp halkları köleleştirmek isteseler de, bu hedefe ulaşmaları kolay değil. Zira karşılarında güçlü ve deneyimli güçler var. Bu cephede İran, Suriye, Lübnan Hizbullahı, bazı Iraklı güçler ve birçok Arap ülkesinde mevcut olan ulusal Arap parti veya hareketler yer alıyor. Ortadoğu'dan sökülüp atılmak istenen Rusya da, dönemsel çıkarları gereği bu hattı destekliyor. Zira bu hat olmasaydı, Rusya'nın bölgede tutunması mümkün olmazdı.

Söz konusu güçlerle Rusya'nın her konuda anlaşmaları söylenemez elbet. Buna rağmen Rusya'nın merkezinde bulunduğu ittifak ABD/İsrail planının hayata geçirilmesi önünde ciddi bir set oluştu-

ruyor. ABD ile işbirlikçilerinin bölgesel bir savaşı göze almadan bu seti yıkmaları olası değil. Bölgesel bir savaş ise, galip çıkılıp çıkılmayacağı belli olmadığı gibi, her koşulda ağır bir bedeli göze almayı gerektiriyor. Böyle bir savaşı göze almadığı için ABD küstahça tehditlerini sürdürse ve arada bir Suriye ordusunu hedef alsada Rusya ile işbirliği yapmaya devam ediyor. Hem Esad yönetimini destekleyen hem ABD ile anlaşmaya çalışan hem Astana toplantılarıyla Türkiye'yi çözüme razı etmeye çalışan Rusya, yer yer sıkışsa da, halen güçlü bir inisiyatifle hareket edebiliyor.

Bölgede Rusya ile ittifak halinde hareket eden güçler ise, Rusya'nın desteğinin taşıdığı önemin farkındalar. Bu işbirliğine de büyük bir önem veriyorlar. Bununla birlikte her konuda Rusya'ya angaje olmuş değiller. Hegemonya savaşının arenası olan Ortadoğu'da kendi programlarını uygulamak için farklı alanlarda hazırlıklar yapıyor, güçlerini tahkim etmeye çalışıyor, savaşın daha da yayılması durumunda alacakları pozisyonu belirlemeye çalışıyorlar.

İran, Lübnan Hizbullahı ve Suriye, bölgenin temel güçlerinden biri olduklarını savaş içinde kanıtlamıştır. Ekseni daha da genişletme, yeni güçleri sürece dahil etme çabaları da devam ediyor. Hali hazırda emperyalist/siyonist planın Ortadoğu'da uygulanmasının önündeki tek ciddi engeli de bu güçler oluşturuyor. Sadece Suriye'yi değil, Filistin'i de işgalden kurtaracaklarını iddia eden bu güçler, hiçbir koşulda ABD/İsrail planlarını kabul etmeyeceklerini, tersine engellemek için sonuna kadar direneceklerini pek çok vesileyle dile getiriyorlar. Suriye'de, Lübnan'da, Filistin'de sergiledikleri pratik, bu söylemin temelden yoksun olmadığını da kanıtlamıştır.

Kapitalist emperyalizmin merkezinin gelen saldırıların hedefinde olsa da, Rusya merkezli ittifak güçleri ne anti-kapitalist ne anti-emperyalisttirler. Bu güçler işgale, ABD'nin saldırganlığına, ırkçı-siyonistlerin küstahlığına karşı olmakla birlikte; kapitalist-emperyalist sistemle esaslı sorunları yoktur. Haliyle, bu güçlerin bölge halklarının özlemlerine gerçek ve kalıcı bir çözüm üretmeleri mümkün değildir.

Bu nedenle, verili koşullarda zayıf olsa da, Ortadoğu halklarının gerçek kurtuluşuna giden yolu ancak emperyalizme, siyonizme ve işbirlikçilerine karşı halkların birleşik devrimci direnişi açabilir.

AP'nin müzakereleri durdurma çağrısı ve "reis" in çirpinişleri

Avrupa Parlamentosu'nun (AP), Türkiye-AB üyelik müzakerelerinin askıya alınması çağrısında bulunan karar taslağını onaylaması, Erdoğan rejimiyle AB arasında süren gerilimi bir üst noktaya taşıdı. Çağrının bağlayıcılığı olmasa da AP, tarihinde ilk kez bir ülke ile genişleme müzakerelerini dondurma çağrısı yapmış oldu.

Gelgitlerle, çirkin ve kanlı pazarlıklarla yalamaya dönuşen Erdoğan-AB ilişkileri, AP'nin bu kararının AB hükümet başkanlarının oluşturduğu Avrupa Konseyi tarafından da onaylanması durumunda ilişkilerde yaşanan gerilim 'kriz'e doğru evrilecektir. İlişkilerin bu noktaya taşınmasını hiçbir taraf şimdilik istemese de... Taraflar ellerindeki kozları kullanarak pozisyonlarını güçlendirmeye, pazarlıklardan kârlı çıkmaya çalışıyorlar.

BOŞ BÖBÜRENMELER VE YALIN GERÇEKLER

AP'nin aldığı kararı her ne kadar Erdoğan'ın atadığı kukla bakanlar iç kamuoyuna yönelik olarak 'yok hükmünde' gibi salvo atışlarla karşılasalar da, gerçek hiç de böyle değil. Ekonomik alanda yaşadıkları sıkışmışlığın baskısını enselerinde hisseden bakanlar bir yandan da bu kararın Avrupa Konseyi tarafından kabul edilmemesi için alttan alta görüşmeler yaparak, kirli pazarlıklar sürdürüyorlar. Alman Dış İlişkiler Konseyi (DGAP) Türkiye uzmanı Kristian Brakel "İki taraf da prensipte ilişkileri düzeltmek için istekli ancak günlük siyaset ve seçim kampanyaları bunun önüne geçiyor" diyerek, duruma dair gözlemlerini paylaşıyor.

Risk araştırma şirketi Verisk Maplecroft Direktörü Anthony Skinner ise, Türk ekonomisinin geleceği için Türk tarafının Gümrük Birliği Anlaşması'nı genişletmeye çalıştığının altını çizerek, yavaşlayan ekonomiyi canlandırmak için, "En azından ekonomik açıdan bakıldığında Erdoğan, AB ile Gümrük Birliği'nin genişletilmesi müzakerelerinin yolunda olması, siyasi anlaşmazlıklar nedeniyle raydan çıkmamasını sağlamak için teşvik ediyor" derken, sahneye sahne arkası-

nın çok farklı olduğuna dikkat çekiyor.

ALMAN TEKELLERİNDEN MUZ VE KIRBAÇ POLİTİKASI

AB ile Türk sermaye devleti arasında yaşanan tıkanıklığı asıl olarak Almanya ile Erdoğan arasında yaşanan gerilimin düzeyi belirliyor. Kapitalist sistemin derinleşen krizine bağlı olarak pazarlara sahip olma savaşının şiddetlenmesi, kapitalist dünyanın gerek iç ve gerekse dış ilişkilerinde içkin olan orman kanunu yasalarını açığa çıkartarak aşıkardı. İçeride devlet erkinin daha çok kriminalize edilmesini, dış politikada militarizm ve saldırganlık tamamladı. Eski ilişkiler, yerini daha açık bir saldırganlığa bıraktı.

Kıymeti kendinden menkul, kara para aklama merkezi Lüksemburg'un AP üyesi, Alman tekellerinin gönüllü hizmetkârı AB Komisyonu Başkanı Jean-Claude Juncker'in, bir başka vesileyle de olsa AB (demek oluyor ki Alman tekellerinin) çıkarları için "İhtiyaç duyarsak silaha sarılırız" diye kükremesi(!) yeni dönemi en özlü bir tarzda betimlemektedir.

Eski ittifaklar çatlayarak yerini yeni bloklamalara bırakmaya başladı. Bu durumdan kârlı çıkmak için, kapitalist emperyalist dünyanın büyük emperyalist devletleri eski bağlaşıklıklarını sağlamlaştırıp, yenileriyle güçlerini takviye etmeye yöneldiler. AB'de egemenlik sağlayan Alman emperyalizmi de AB üzerinden durumunu güçlendirerek bir odak olmayı stratejik hedef olarak belirledi. Erdoğan'ın daha çok ABD ve İngiltere'yle birlikte hareket ederek Alman emperyalizminin stratejik amaçlarıyla uyumsuz hale gelmesi sorun olmaya başladı.

Erdoğan'ın öngörülemez ve güvenilemez olması Alman tekellerini Erdoğan virüsünden kurtulma seçeneğine yöneltti. Bir yandan "Gülen: Türk siyasetinin Frankenştaynı" diye belgeseller hazırlayan devlet televizyonlarını, diğer yandan Almanya Dışişleri Bakanı Sigmar Gabriel de Almanya'nın darbe girişimi sonrasında Türkiye ile dayanışmasını "daha güçlü ifade etmeliydik", "Türkiye, PKK'nın Almanya'da propaganda yapmasına izin verilmemesi gerektiği konusundaki uyarılarında da haklı" vb. gibi açıklamalarla destekleyip "muz politikası"ni öne çıkarıyor. Öte yandan AP'ye de Türkiye-AB üyelik müzakerelerinin askıya alınması çağrısını yaptırarak "kırbaç politikasını" uygulayıp, Türk sermaye devletini yanına çekmeye çalışıyor.

Almanya'nın AP üzerinden daha açıktan devreye koyduğu atak karşılığı-

nı az çok bulmuş gözüküyor. Erdoğan yandaşları AB ile Gümrük Birliği'nin genişletilmesi için alttan alta görüşmeler yaparlarken, TÜSİAD ise "Her alanda AB ekonomik gündemini daha iyi anlamak ve değerlendirmek mutlaka öncelik olmalı" diyerek tercihini ortaya koydu. CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu da "Türkiye iktidar partisinden ibaret değil" diyerek, müzakerelerin devam etmesini istedi.

KAÇINILMAZ YIKILIŞIN YERİNİ KİM DOLDURACAK?

Bulaştığı açık suçlarla anılan "reis" ve rejimi tam bir kurt kapanına yakalanmış bulunuyor. Kışkırttığı dinci-milliyetçi histeri altında ezilen "reis" kanlı rejimini ayakta tutabilmek için dışarıda vadettiği askeri zaferleri elde etmek bir yana ABD-Rusya icazetine daha çok bağımlı hale gelerek, adeta kıpırdayamaz duruma düştü. Katar'da ilk askeri üs kurmanın cakasını satmasının üzerinden daha bir ay bile geçmeden "Katar isterse üssü kapatacaklarını" gevelemeye başladı. Hareketsizliğin ölüm demek olduğunu bilecek kadar tecrübeye sahip olan "reis" ve hempalarının, daha "büyük maceralar"a atılarak, kanlı saltanatlarının yıkılışını hızlandırmaları hiç de uzak bir ihtimal değildir. Bu yıkılışı devrimci bir iktidarın olanağına çevirmek ise bizlerin çabasına bağlıdır.

Hareketsizliğin ölüm demek olduğunu bilecek tecrübeye sahip olan "reis" ve hempalarının, daha "büyük maceralar"a atılarak, kanlı saltanatlarının yıkılışını hızlandırmaları uzak bir ihtimal değil. Yıkılışı devrimci bir iktidarın olanağına çevirmek bizlerin çabasına bağlıdır.

Onların vicdanları cüzdanları

İdlib kentinden Sakarya'ya uzanan bir yaşam yolculuğunun ölüme çıkan kapısında. Kapının arkasında yanında 11 aylık, karnında 9 aylık bebeğini taşıyan Emani-El Rahmun duruyor. Emani-El Rahmun, eşiyile aynı yerde çalışan iki kişi tarafından evine zorla girilip kaçırıldı. Oğlu boğularak öldürüldü, kendisine tecavüz edildi ve başı taşla ezilerek katledildi.

Bu vahşetin nedeninin, Halid-El Rahmun'la iş arkadaşları arasında kimin ne kadar fazla çalıştığı üzerine yaşanan tartışma ve bunun sonucu Halid-El Rahmun'a yönelik duyulan öfke olduğu ileri sürülüyor.

Toplumda büyük bir tepkiye yol açan bu olayın dikkat çekilmesi gereken bir yönü düzen tarafından istismar edilmesidir. Tepkinin büyümemesi için devlet yetkilileri, basın-yayın organları, dinsel gericiğin sözcüleri hep birlikte seferber oldu. Ayrımcı politikalar, göçmenlere yönelik düşmanlık, kadın ve çocuklara yönelik şiddete karşı toplumda gelişen duyarlılığın içi din üzerinden boşaltılmaya çalışıldı.

Suriye savaşının mimarlarından olan AKP iktidarının bakanlarından, belediye başkanlarına, valisinden cenaze namazında sahte gözyaşları döken Diyanet İşleri Başkanı'na, insani yardım adı altında Suriye'deki cihatçı çetelere destek sağlayan İHH'den cinsel istismara karşı çözümünü mahremiyet eğitimi olarak sunan Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı'na kadar, düzen sözcüleri hep bir ağızdan "Suriyelilerle din kardeşliği bağına" vurgular yaparak katliamın arkasındaki kanlı ellerini

gizlemeye çalıştılar.

Diyanetin bir babanın öz kızına şehvet duyacağı açıklamaları orta yerde dururken cenaze namazı kıldırarak Diyanet İşleri Başkanı Mehmet Görmez, "bir hilalin altına bir bebeğin nasıl sığdırılmadığı"na hayıflanarak, sahte gözyaşları dökebildi. İŞİD tetikçilerinin finansörü gibi çalışan İHH, ekranların karşısına geçip Halid-El Rahmun'a kendilerinin iş imkanı sağladıklarını, bu aynı özveriyi şimdi de öldürülen eşi ve çocukları için cenaze işlemlerinde sergileyeceklerini söyleyerek; insanların yaşamasında değil, öldürülmesinde maharetli olanların pişkinliği ile övünebildi. Yapılan hemen hemen tüm konuşmalarda vicdana, vicdanın sorgulanması gerekliliğine dikkat çekildi.

Savaşın tetikçilerinden olan AKP, patronları Suriyelilerin iş gücünden sınırsız bir şekilde yararlanmaya çağırırken de, Avrupa ile mülteciler üzerinden yaptığı pazarlıkta 3,5 milyar avroyu cebe indirirken de aynı vicdana dikkat çekiyordu.

"Göçmen sorunu bir vicdan meselesidir" diyordu. Emani-El Rahmun'un cenazesini kıldırarak Diyanet İşleri Başkanı da keza aynı şekilde "Bize ne oldu ki, biz vicdanımıza ve merhametimize sığınan bebeğin katili olduk?" diye soru soruyordu karşıındaki cemaate, ikiyüzlüce.

Dünyayı çiftlikleri haline getiren sermayedarların hizmetinde olan ve kirli savaştan nemalananların vicdanları kendi cepleridir. O ceplerin dolması için emekçi halklar arasına düşmanlık tohumları ekmekten, insanı insana kırdırmaktan, dinsel-mezhepsel-cinsel ayrımları kullanarak ezilenleri kutuplaştırmaktan geri durmuyorlar. Böylelikle sömürü çarklarını rahatça çalıştırabiliyorlar.

Kendilerini aklamak için, sorunu vicdan meselesi olarak göstermeye çalışanlar bu vahşetin arka planında Suriyeli bir ailenin neden topraklarını terk etmek zorunda kaldıklarını anlatmıyorlar. Ucuz işçiliğe mahkum edilen işçilerin, çalışma ortamlarında kimin ne kadar çok çalıştığı

üzerine bir tartışmaya neden girdiği ve bunun sonucu birbirlerine düşmanlık beslediği sorgulanmıyor. Bu kin ve düşmanlığın bir mülk olarak görülen kadın ve çocuklar üzerinden öncelikle ödettirilmeye çalışılması -ki mevcut mülkiyet düzeninin yaydığı zihniyet sonucu- tartışılmıyor.

Binlerce göçmenin yaşadığı benzer olaylar birbirinden bağımsız ele alınıyor. Duyulan ve toplumun tepkisine yol açan olaylar ise devlet tarafından istismar edilip denetim altına alınmaya çalışılıyor ve bunu halklar arasındaki sözde hoş görü çağrılarını takip ediyor.

Bu "hoşgörü elçilerinden" biri olan Başbakan Yardımcısı Veysi Kaynak'ın "Şu anda Kahramanmaraş'ta, Adana'da, Osmaniye'de, Gaziantep'te hatta Ankara'da Ostim'de birçok ilde eğer Suriyeliler olmazsa düz işçilik yapan yok, fabrikalarımız durur" sözleri gerçekleri de, nasıl bir vicdana çubuk büküklerini de, bu vahşetin arka planına dair ayrıntıları da açıkça gösteriyor.

Bu vahşetin asıl sorumlusu insani tüm değerleri yok edip yerine parayı, rekabeti, karı koyan ve bu yaşamı tüm topluma dayatan kapitalist sistemdir.

Dünya sınırsız ve sömürsüz olana dek kaçak olmaktan, göç etmekten, tecavüzlerden, katliamlardan kurtulamayacağız. Sınırları aşacağız belki ama katliamlardan kurtulamayacağız. Bu nedenle; dünyamızı bir avuç parababasının egemenliğinden kurtarıp insanlığın gerçek cenneti yapana dek, kârı değil insanı merkeze alan bir düzen kurana dek mücadelemiz sürecektir!

Suriyeli emekçiler bizim düşmanımız mı?

çaresizlik içinde suça itilen onlardır. Gün geçmiyor ki onlara dönük bir saldırı olmasın. Sakarya'da hamile bir kadın uğradığı saldırıda tecavüz edilip çocuğuyula beraber öldürülüyor. İnsanın kanını donduran bir olaydır.

Birçok kesim Suriyeli sığınmacılar geldiği için gelirlerinin düştüğünü düşünüyor. Önceden ülkede dar gelirlinin durumu daha mı iyiydi de kötü oldu? Nedense daha iyi koşullar için birlikte mücadele etmek akıllara gelmez. Mücadele aynı zamanda işin zor tarafıdır da. Bu insanlar neden yabancı ülkelere çalışan Türkleri ve yabancı düşmanlığını görmüyorlar. Bu çifte standart değil

midir? Demek ki dünyanın neresinde olurlarsa olsunlar, bütün ezilen halklar ve işçiler kardeşler, ortak çıkarları vardır. Bugün bana, yarın sana.

Bugün ülkedeki ekonomik-siyasi bunalımı manipüle edip Suriye'yi ve de Suriyelileri hedef gösteren siyasi iktidar, kitleleri emperyalistlerin savaş arabasına koşuyor. Yarın, hiç belli olmaz, bir anda uşaklar da boyunun ölçüsünü alabilirler. Dünyada buna örnek bu günlerde Katar'dır.

Aslında Suriye'den gelen ve Türkiye'deki işçi ve emekçilerin ortak düşmanı sermaye düzenidir. Bizim hak ve özgürlükleri elde etmemizin yolu sermaye

sınıfına karşı birleşmekten geçiyor. Nasıl ki dünyadaki G8'ler ve G20'ler birleşiyor, o zaman ülke sınırı kalmıyor, askeri ve ekonomik alanda ortak hareket ediyorsa; işçi ve emekçiler güçlerini emperyalistler ve işbirlikçilerine karşı birleştirmelidir. Kapitalistler sürekli olarak "dış düşman" diyerek komşu ülkelerin halklarını hedef gösterirler; oysa onlar kendi halkının ve işçi sınıfının da düşmanıdır. Aralarında gerçekleştirdikleri zirvelerde kendi iç sorunlarını gözden kaçırıp emperyalist savaşı körüklerler.

Bize düşen görev ise her zaman bu savaşa katılmak yerine sermaye iktidarına karşı mücadele etmektir. Bu durum her zaman işçi sınıfı ve halkların yararına karşı mücadeleyi gerektirir. İşçi sınıfı kendi sınıf çıkarlarına göre davranmalıdır.

ÜMRANİYE'DEN BİR EMEKÇİ

Son zamanlarda ülkemizdeki Suriyeli göçmenler üzerindeki baskı ve şiddet artmış durumda. Buna en büyük etken ırkçı ve şoven politikaların kitleler üzerindeki olumsuz etkileridir. Dünyada olduğu gibi Türkiye'de de ekonomik-siyasi krizin faturasını ezilen ve sömürülen emekçi halklar ödesin istiyorlar. Böylece yabancı düşmanlığı, var olan zemin üzerinden arttırılıyor. Bundan beş altı yıl önce Suriye gayet sakin kendine yetebilen bir ülke idi. Sonra birden olanlar oldu ve ülke hızlı bir şekilde iç savaşa sürüklendi. Bugün birçok kesim Suriyelilerden yakınıyor ve kitleler halinde saldırıyor. Suriyeli iş adamları geldiler işlerini kurdular. Villalarını aldılar modern evlere yerleştiler. Oysa Suriyeli işçi ve emekçiler Türkiye'de de perişan haldeler. Düşük ücretle çalıştırılan onlar,

Artan gericilik ve Alevi kadınlar

Türkiye’de Alevi emekçilerin maruz kaldığı mezhepsel ayrımcılığın etkilerini kuşkusuz ki Alevi kadınları daha fazla yaşamaktadır. Katliamların, asimilasyon politikalarının, mezhepsel ezilmeleşimin ve dışlanmışlığın sonuçları ataerkil kültürün kadına yönelik gerici bakışı ile birleşmekte, Alevi kadınların yaşadıkları sorunları derinleştirmektedir.

Mevcut toplumsal yaşama baktığımızda Alevi emekçilerin yaşadığı ayrımcılık AKP gericiliği döneminde daha da artmıştır. Sermaye devletinin Türk-İslam sentezli sistematik asimilasyon politikaları AKP iktidarı eliyle toplumsal yaşama daha belirgin olarak dayatılmakta, buna zaten güdük olan laiklikten giderek uzaklaşan gerici politikalar eklenmektedir. Bu tabloda Alevi inancındaki kadınların yaşam alanları giderek daralmakta, hak ve özgürlükleri yok sayılmaktadır. Dinsel gericiliğin toplumsal yaşama yönelik hedefleri ve yaşam tarzına müdahaleleri, farklı bir mezhebin mensubu olarak Alevi kadınları doğrudan etkilemektedir. Gelineklerde Alevi kadınlar için kendini ifade etmek giderek zorlaşmaktadır. Örneğin zorunlu din dersine karşı mücadele veren Aleviler, şimdi eğitim alanının topyekûn dinselleştirilmesi tehdidi ile karşı karşıyadır.

Toplumsal yaşamda karşılaşılan bu sorunlar sınıfsal ezilmeleşikle birleştiğinde haliyle Alevi kadın emekçilerin yaşadıkları sorunları iyice ağırlaştırmaktadır.

Ötekileştirme politikaları fabrikalarda da yankı bulmaktadır. Özellikle Ramazan ayı döneminde oruç tutup tutmamaları üzerinden yaşanan “mahalle

baskısı” çoğu fabrikada devam etmektedir. Ramazan ayında işyerlerinde masraftan kaçındığı için yemek çıkarmayan kimi patronların oruç tutanlarla tutmayanları karşı karşıya getirdiği bilinmekte, Alevi kadınlar bu tartışmaların içinde, baskının çeşitli türleriyle birlikte çalışmak zorunda kalmaktadır.

Daha çok kadınlar üzerinden kurgulanan saldırılardan biri de Alevilere yönelik hakaretler, aşağılayıcı ve karalayıcı söylemlerle gerçekleşmeye devam etmektedir. Geçmişten bugüne “mum söndü” vb. türünde karalayıcı iftiralar yine kadınlar üzerinden gerici algılarla birlikte günümüze dek sürdürülmüştür.

Yine bilindiği üzere Aleviler inançlarından ötürü pek çok katliama maruz

kalmıştır. Sindirme-yok etme amaçlı bu katliamlarda kirli savaş politikalarından biri olarak tecavüz saldırısı da kullanılmıştır. Bu konuda örneğin Dersim katliamında Kürt-Alevi ve Ermeni kadınlarının yaşadıkları zulümler, bunun en çarpıcı örnekleridir. Bu katliamda kadınlar tecavüzdən kurtulabilmek adına kendilerini uçurumlardan atmıştır. Öte yandan katliam sonrası öldürülmeyip, sağ kurtulan kız çocuklarının çeşitli illere gönderilerek yaşamak zorunda bırakıldıkları işkence bir hayat boyu sürmüştür. Kimlikleri zor yoluyla silinen bu kadınlar gerek emek sömürsünün gerekse cinsel istismarın hedefinde “yaşamak” üzere, çoğunluğu ordu mensubu kişilerin ellerine teslim

edilmiştir.

Bir başka çarpıcı örnek olarak 1966 yılında yaşanan Ortaca katliamına bakmak yeterlidir. Bu katliama vesile olan olaylar “Alevilerin namusu olmaz” denilerek Alevi kadınların tecavüze uğraması ile fitillenmiştir. Bu gerici anlayışın etkileri, dinsel gericiliğin giderek arttığı günümüz koşullarında Alevi kadınlara yönelik bir tehdit olarak halen devam etmektedir.

Dinsel gericiliğin bu saldırganlığını IŞİD gibi diğer gerici çeteler eliyle gerçekleşen saldırılara baktığımızda da görmekteyiz. Sünni İslam dışında olan farklı inançlardan kadınların Müslüman erkeklerle helal olduğuna dair verilen fetvalarla tecavüz saldırısına kılıf bulunmaktadır. Nitekim Ezidi kadınlar başta olmak üzere bölgedeki Alevi veya farklı kimlikten kadınlar bu saldırıların hedefi olmuştur.

AKP gericiliğinin artmasıyla birlikte, dinsel gerici zihniyetin kendi dışındaki inançtan ve kimlikten farklı kadınların “helal” olduğuna dair söylemleriyle daha sık karşılaşır olduk. Bunu referandum döneminde “Hayırcıların kadınları helaldir” türünden örnekler üzerinden de gördük. Gericiliğin artan etkisinin böylesi saldırgan sonuçlarını Alevi kadınların daha fazla yaşadığı-yaşayacağı bir sır değildir.

Tüm bu sorunlara karşı başta kadınlar olmak üzere Alevi emekçiler örgütlü mücadele ile sorunlara çözüm aramalıdır. Zira sömürü düzeninde yaşanan her türden ayrımcılığa ve gericiliğin artan saldırılarına, örgütlü mücadele olmadan karşı konulamayacağı açıktır.

Emperyalist savaşın kirli yüzü belgelere yansıdı

la kullanılmıştı. Aralarında çoğunluğu Güney Koreli olmak üzere Çinli, Endonezyalı, Tayvanlı ve Filipinli kadınların bulunduğu kadınlar, tutuldukları barakaların sağlıksız koşulları ve bulaşıcı cinsel hastalıklar sebebiyle hastalanırken, hasta kadınların çoğunluğu askerlerce öldürülmüş ya da ölüme terk edilmişti. Yaklaşık 200 bin kadının seks kölesi olarak kullanıldığı savaşın ardından tanık anlatımları ile gündeme gelen bu vahşet karşısında Japon politikacı Haşimoto, “Mermilerin yağmur ve rüzgâr gibi uçtuğu koşullarda savaşan ve hayatını ortaya koyan askerlerin dinlenmeye ve

rahatlamaya ihtiyacı vardı. Bu nedenle konfor kadınları sistemi bir ihtiyaç haline dönüşmüştü. Bu durumu herkes anlayabilir” diyerek işkenceyi savunmuş ve meşrulaştırmaya çalışmıştı.

Yoğun tepkiler karşısında Japonya özür dilemeyi kabul ederek Güney Kore ve Japonya’nın “konfor kadınları” için belirledikleri “fiyat” olan 8 milyon doları ödemeyi kabul etmişti. Ödenecek tazminatlarla insanlık suçlarını örtmeyi hesaplayanlara ise Güney Koreliler Japon konsolosluğunun önüne diktikleri anıt ile cevap vermişlerdi.

Japon askerleri için seks kölesi ya-

pılan kadınlar emperyalist savaşların ilk kurbanları değillerdir ve son da olmadılar. Birinci ve ikinci emperyalist paylaşım savaşları sırasında ve özellikle Ortadoğu’da sürdürülen kirli savaşta kadınlar tecavüze uğradılar, seks kölesi olarak kullanıldılar. Bugün hâlâ kadınlar emperyalist savaşların ağır yükünü taşımaya devam ediyorlar.

Bugün emperyalist güçlerin meşru olarak savunduğu üzere savaşlarda kadınların seks kölesi olarak kullanılması yine emperyalist güçlerin besleyip büyüttüğü çetelerce Ortadoğu’da yaygın olarak kullanılıyor. Tecavüz şebekesi olan IŞİD, kadınları kaçırmak seks kölesi olarak kullanıyor. 2016 tarihli BM raporlarına göre IŞİD’in elinde, seks kölesi olarak kullandığının bilindiği Ezidi kadın ve çocukların sayısı ise 3500.

İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında Güney Koreli ve Çinli kadınların Japon askerleri için “konfor kadınları” tanımlamasıyla seks kölesi olarak kullanıldığı döneme ait görüntüler bulundu.

Güney Kore’deki Seul Ulusal Üniversitesi’nden araştırmacıların ABD’deki arşivleri incelerken buldukları görüntüler seks kölesi yapılan kadınlara ait ilk hareketli görüntü olma özelliğini taşıyor. 1944 yılına ait olan ve ayakları çıplak olarak görülen 7 kadının Çinli bir askerle konuştuklarının görüldüğü bu görüntülerden önce seks kölesi yapılan kadınlara ait yalnızca tanık anlatımları ve fotoğraflar bulunuyordu.

Emperyalist paylaşım savaşı sırasında işgal edilen topraklardan kaçırılan kadınlar Japon askerleri için seks kölesi olarak “konfor kadınları” tanımlaması-

“Yaptığım her şeyin meşruluğunun bilincinde ve arkasındayım”

HHBAL'dan sürgün edilen DLB'li ile konuştuk...

- Bu senenin sonunda Hacı Hatice Bayraktar Anadolu Lisesi'nden (HHBAL) sürgün edildin. Okul yönetimi bunu hangi gerekçeyle yaptı?

- Okuldan sürgün edilmemi tek bir gerekçeye bağlayamayız elbette, bu bir süreçti. 2015 senesinde katledilen ve toplumun gündemine oturan Özgecan Aslan için okulumuzda bir oturma eylemi gerçekleştirerek “Özgecan'ın çığılığı sokaklarda!” yazan bir pankart açtık. Müdürün okula ilk geldiği zamanlarda böyle bir karşılama elbette hoşuna gitmemiş olacak ki pankarta saldırarak “Seni öldürürüm” şeklinde tehditler savurdu. Ardından “solu bitireceğim” naraları atarak ilerici öğrenciler üzerinde baskıyı arttıracaklarının bir mesajını da vermiş oldu. Okul içerisinde hedef gösterildiğim için hem gerici öğrenciler tarafından, hem de okul idaresi tarafından yoğun bir baskıya maruz kalıyordum. Özgecan sürecinde eylemin meşruluğunu savunmamdan kaynaklı o zamandan gözlerine batmış olacağım ki sürekli olarak üzerime geliniyor ve geri adım atılmaya çalışılıyordu. Ancak korkutulan diğer öğrencilerin aksine benim başımı öne eğmiyor oluşum onların “tedirginliklerini” arttırdı. Okuldan sürgün edilme sebebi olarak okulda yapılan bir aramada çantamda çıkan ‘Hayır’ bildirisini ve okulda kendi emeğimizin ürünü olarak çıkarttığımız *Kırlangıç* fanzininin siyasi materyal sayılması gerekçe gösterildi. Ancak belirttiğim gibi bu bir süreçti, sürgün edilmem sadece aramaya bağlı değil. Zaten sonrasında okuldaki öğrencilerin korkutulması üzerine aleyhime birçok dilekçenin yazılmasıyla yaz tatilinde başka bir okula sürgün edildim.

- Okul içerisinde yaşadığınız baskılardan bahsedebilir misin?

- Okul içerisinde psikolojik anlamda birçok baskı söz konusuydu. Öncelikle sürekli olarak müdür yardımcısı beni odasına çağırıyor ve saatlerce konuşmaya çalışı-

yordu. Yeri geldiğinde ideolojik tartışmalar yapmaya çalışır, yeri geldiğinde tehditler savururlardı. 8 saatlik okul günü içerisinde 6 saat disiplinde bekletildiğimi hatırlıyorum. Ve bu çok kez olurdu. Keyfi bir şekilde disipline çok kez çekildim. Her gördükleri yerde bir saldırıya geçiyorlardı. Örneğin rapor vermeye dahi gitsem hemen ideolojik bir saldırıya geçiyorlar ve raporumu sisteme girmemekle tehdit ediyorlardı. Sürekli olarak beni takip ettirir, konuştuğum insanları disiplinde sorguya çeker ve benimle muhatap olmalarını üzerine sıkça tembihlerlerdi. İnsanları bu şekilde korkutarak beni okul içerisinde yalnızlaştırmaya çalışıyorlardı. Sürekli gözetlendiğimi hissetmem içinse bahçede birisiyle oturduğum an bile fotoğraflarım çekilirdi. Okul idaresinin de işbirliği üzerine gerici öğrenciler tarafından okul içerisinde sıkıştırılıyordum. Bunun dışında ailem üzerinden de baskı kurmaya çalışılıyordu. Sürekli aileme haber veriliyor ve okula çağrılıyorlardı. Fakat ailem bu süreç içerisinde sürekli yanımda oldular. Bunun sonucunda okul

idaresi benim üzerimdeki baskının benzerini aileme de kurmaya çalıştı. Buna benzer olarak yaşanan pek çok olay söz konusu. Örgütlü kimliğimden ödün vermem için ellerinden geleni yapıyorlardı.

- Okulda öğrencilerin duyarlılık durumu, okulun siyasi atmosferi ne durumda?

- HHBAL, bulunduğu bölge açısından daha çok ilerici öğrencilerin bulunduğu bir okul. Okulun bir mücadele tarihi var. Eskilerde faaliyet yürütülen ve bunun izlerini taşıyan bir okul. Eskilerde de okulda çeşitli eylemler yapılmış. Okulda devrimci faaliyetin olması elbette ki öğrencileri etkiliyor. Okulda faaliyet yürüten bazı devrimci örgütler vardı. Özgecan süreciyle beraber DLB, okul içerisinde bir politik odak haline gelmiş oldu. Öyle ki okul içerisinde devrimci faaliyetin güçlenmesiyle beraber okul idaresinin rahatsızlığı da büyüdü. Okul idaresinin desteğiyle gerici örgütlenmelere daha çok alan açıldı, okul içerisinde gericiliğin tırmandırılması için bir çok faaliyette bulundular. 15 Temmuz yarışmaları,

panolar, otobüslerle AKP mitingine öğrenci götürmek, okulda laboratuvarımız dahi yokken açılan mescit vs... Mesela gerici öğrenciler okul idaresi tarafından öyle açıktan destekleniyordu ki sınıflarda toplantı düzenleyebiliyor ya da direkt okul içerisinde destekli bir şekilde eylem yapabiliyorlardı. Birçok örnek verilebilir. Okulda daha çok ilerici öğrenciler var ancak bir şekilde korkutulup gericiliğin etkisi altına alınmaya çalışılıyorlar.

- Okuldan sürgün edilmenle alakalı ailenin tepkisinden biraz bahsedebilir misin?

- Böyle durumlarda ailenin desteği önemli bir yerde durmakta. Ben yaptığım her şeyin meşruluğunun bilincinde ve arkasındayım. Ailem okul içerisinde yaşananları biliyor ve bu kararın hukukun işletilerek verilmediğini, siyasi bir karar olduğunu onlar da biliyor. Toplumsal olaylarda taraf olmak yanlış bir şey değildir. Geleceğimiz için söz söylemek yanlış bir şey değildir. Ailem bu süreçte okul idaresine de gerekeni söyledi ve arkamda durdu.

- Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

- Vurgulamak istiyorum ki, okuldan sürgün edilmem tamamıyla devrimci faaliyetin engellenmesine dönük bir saldırdır. Okullarda ilerici birçok öğretmen ihraç edilirken, biz devrimci öğrencilerin payına da sürgün düşüyor. Bu durum onların korkularının ne denli büyük olduğunu gösteriyor. Baskıları, sürgünleri bizleri yıldıramayacak. Her alanda mücadeleyi büyütme devam edeceğiz.

İzmir'de 'Hayır' tutsakları serbest bırakıldı

İzmir'de referandumun hileli sonuçlarını protesto ettikleri için tutuklanan 6 öğrenci ve 1 gazetecinin yargılandığı davanın ilk duruşması 10 Temmuz günü görüldü.

Bayraklı Adliyesi'nde görülen duruşma öncesinde ve duruşma devam ederken adliye önünde bekleyiş sürdü. Slo-

ganlarla başlayan bekleyişin ardından müzik dinletisi ve pandomim gösterisi yapıldı.

Sonrasında yapılan basın açıklamasında, tutuklananların üniversitede 'Hayır' çalışmasını ören örgütlü öğrenciler olduğu ve polisin savcıya verdiği bilgi fişi ile tutuklandıkları vurgulandı. 'Hayır'ın

meşru olduğu ve 'Hayır' diyenlerin tutuklanamayacağı söylendi.

Basın açıklamasına Devrimci Gençlik Birliği (DGB), Öğrenci Kolektifi ve Genç-Sen katıldı.

Duruşmada, aralarında DGB'li Enise İlin'in de olduğu tutsaklar için tahliye kararı verildi.

2. yılında Suruç Katliamı

Bundan tam 2 yıl önce, Kobanê'nin yeniden inşa çalışmalarına katılmak üzere Kobanê sınırında yer alan Urfa'nın Suruç ilçesine giden Sosyalist Gençlik Dernekleri Federasyonu (SGDF) üyesi gençlerin konakladığı ilçede bulunan Amara Kültür Merkezi bahçesinde yapılan basın açıklaması sırasında, IŞİD çetesinin Türk sermaye devletinin desteği ile yaptığı bombalı saldırıyla bir katliam yaşandı. 33 kişi saldırıda yaşamını yitirirken çok sayıda kişi de yaralandı, sakat kaldı. Suruç Katliamı'nın hemen ardından ise sermaye devleti "terör demagojisi" eşliğinde, cihatçı çetelere hiç dokunmadan, devrimci-ilerici ve muhalif onlarca kuruma operasyonlar düzenledi. Bir haftada 3 bine yakın kişiyi gözaltına aldı. Bu saldırının arkasında ise katliam(lar)da kendi rolünü gizleme isteği yatıyordu. MİT TIR'ları ile, Ortadoğu'yu kana bulayan çetelere tonlarca silah ve mühimmat yardımı yapan, bu çetelerle işbirliği içinde olan Türk sermaye devleti, operasyon, gözaltı ve tutuklama terörü ile katliamların karşısında durulmasını ve katliamda kendi payının

anlatılmasını engellemeye çalışıyordu. Ancak bütün çabalarına rağmen Suruç'tan 10 Ekim Ankara Katliamı'na değin bu çetelerle ortaklaşa hareket ettiği her defasında kanıtlandı. Gerek saldırıyı gerçekleştirenlerin istihbarat teşkilatıyla olan ilişkilerinde, gerek çıkan belgelerde bu işbirliği her defasında gözler önüne serildi. Suruç'tan birkaç ay sonra ise Ankara'da yaşanan katliamda 109 kişi katledildi.

Sermaye devletinin katliamcı kimliği ve geleneği ise Suruç'tan ve Ankara'dan çok daha öncesine dayanıyor. Daha Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş yıllarında Mustafa Suphi ve yoldaşlarını katlederek başlayan katliamcı geleneği '38'de Dersim'de, 1960'larda gelişen işçi ve emekçi direnişlerinde, sonraki yıllarda yüzlerce devrimciyi katlederek, Maraş, Çorum, Sivas'ta, Ulucanlar'da, 19 Aralık'ta sürdürdü. Bugün Kürt illerinde yaşanan katliamlar da bu geleneğin hiç değişmediğini gösteriyor, değişen yalnızca araçları. Belli dönemlerde emrindeki dinci-faşist çetelerle, belli dönemlerde de doğrudan kendi eliyle sürdürü-

yor katliamcılık geleneğini.

Katliamlardan yıllar sonra hazırlanan iddianameler ve yargılamalar ise son derece göstermelik yürüyor. İddianamelerde devletin katliamdaki rolüne hiç değinmeksizin sorumluluğu çetelerin tetikçilerine indirgeyen, hatta kimi zaman bu çetecileri dahi "suçsuz" çıkaracak ifadeler yer alıyor. Bir yandan da katledilenlerin aileleri ve yaralananlara, katliamın hesabını soranlara davalar açılıyor, gözaltı ve tutuklama terörü estiriliyor, "sokaklara çıkmayın, katliamlar hakkında yazıp çizmeyin" deniyor. Yani katliamların takipçisi olmak baskı ve devlet terörü ile karşılanıyor.

Bütün bu saldırılara rağmen katliamlara karşı ses yükselmeye devam ediyor. Suruç'tan sonra, Ankara'dan sonra hemen hemen her yerde yapılan protesto eylemleri bunu gösteriyor.

Nitekim yeni katliamların önüne geçmek ve katliamların hesabını sormak için bu sesi 'anlık' olmaktan çıkarmak, katliamlar karşısında oluşan duyarlılığı örgütlemek önemli bir yerde duruyor.

Ege Üniversitesi'nde bağış yap, ders geç

Ege Üniversitesi Elektrik ve Elektronik Mühendisliği Bölümü'nün resmi internet sitesinde yayınlanan Prof. Dr. Gökalp Kahraman imzalı bir duyuruda "Topluma Hizmet Uygulamaları" dersinden kalan öğrencilerin bağış yaparak dersi geçebilecekleri ifade edildi.

Ege Üniversitesi Elektrik ve Elektronik Mühendisliği Bölümü öğrencilerine hitaben yapılan ve Prof. Dr. Gökalp Kahraman'ın imzasını taşıyan açıklamada "Topluma Hizmet Uygulamaları" dersin-

den kalan öğrencilerin 100 TL tutarında bağış yaptıkları takdirde dersten geçecekleri belirtildi. Bağış yapılması istenen vakıflar ise Mehmetçik Vakfı, 15 Temmuz Şehitleri ve Gazileri Vakfı ile Kızılay olarak sıralandı.

Açıklamada söz konusu vakıflara 100 TL bağış yapıp bu bağışı belgelendiren öğrencilere 100 puan verileceği duyuruldu.

Ege Üniversitesi Rektörlüğü "Böyle bir uygulamamız yoktur. Bu bilgi ile ilgili

tüm incelemeler başlatılmıştır" derken, Prof. Dr. Gökalp Kahraman ise açıklamada, kendisine öğrencilerin "Hocam bu dersten geçmek için ne yapmalıyız, dersi geçmek istiyoruz" demesi üzerine "topluma hizmette bulunabilmeleri için böyle bir bağış yapabileceklerini ifade ettiğini" iddia etti. Kahraman, "bu uygulamada amacın öğrencilerin sorumluluklarını yerine getirmeleri ve toplum için fedakârlık yapmalarını sağlamak olduğunu" da öne sürdü.

Parasız eğitim için mücadeleye!

Geçtiğimiz günlerde Konya'da, liseden yeni mezun olan ve üniversite masraflarını karşılamak için inşaatta çalışmaya başlayan ve çalıştığı inşaatta daha 1 haftasını doldurmadan 5. kattan düşerek yaşamını yitiren 18 yaşındaki Emre Kocagöz'ün haberini okuduk gazetelerde. Bu haber bir yandan paralı eğitim sorununu tekrar gündeme getirirken diğer yandan da işçi ve emekçilerin pamuk ipliğine bağlı yaşamlarını gözler önüne serdi. Alınmayan önlemler yüzünden bir inşaatta, bir madende, bir fabrikada her an ölümle yüzyüze yaşayan milyonlarca işçi ve emekçi...

Eğitim alanı sermaye için bir rant kapısıdır ve bu kapı işçi ve emekçi çocuklarına çoğu zaman kapalıdır. Eğitim sistemi yeni toplumu şekillendirmede iktidarın ideolojik silahıdır aynı zamanda. Tüm bu yönleriyle birlikte işçi ve emekçi çocuklarına bu sistemde düşen rol itaatkar bireyler olmaktır. Burjuvazinin el koyacağı zenginlikleri üretecek makineleri kullanmayı bilmemiz yeterlidir onlar için. Fazlasını istemek bir emekçi çocuğu için bir inşaatta, bir atölyede ucuz işçi olarak çalışmaktır... Biz bunu üniversite öğrenimine devam edebilmek için çalışmak zorunda olduğu inşaatta iş cinayetine kurban giden 18 yaşındaki Emre Kocagöz'den, 22 yaşındaki Remzi Ersu'dan, 21 yaşındaki Hıdır Ali Genç'ten biliyoruz.

Stajlarda, eğitim masraflarımızı karşılamak için çalışmak zorunda olduğumuz inşaatlarda katledilmemek için örgütlülüğümüzü güçlendirmek ve eşit-parasız-bilimsel, anadilde eğitim talebini yükseltmek zorundayız.

Y. LEYLA

**Polis terörü, gözaltı,
tutuklama, ev hapsi...**

Baskı ve zorbalık sökmeyecek!

**DiRENİŞ
KAZANACAK!**